கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-எ]　　　கீலக ௵ தை ௴.　　　[பகுதி-௩.

ஸ்ரீவான்மீகரும் தென்னாடும்.

" வாங்கரும் பாதநான்கும் வகுத்தவான் மீகியென்பான் - தீங் கவி செவிகளாரத் தேவரும் பருகச் செய்தான்" என்றும், "செவ் விய மதுரஞ் சேர்ந்தநற் பொருளிற் சீரிய கூரிய தீஞ்சொல்-வவ்விய ...முனிவ" ரென்றும், மகாகவிகளெல்லாம் புகழும் ஸ்ரீவால்மீகிபக வான், தம்காலத்தில் விளங்கிய பரதகண்டநிலையைத் தம் ஆதிகாவி யத்தில் உரியவிடங்களிலெல்லாம் சூசிப்பித்தருளுவர். அம்முறைப் படி, தென்னாடும் அவர்வாக்கில் குறிப்பிடப்பட்டுளது. வான்மீகி முனி கூறிய தென்னாடென்பது விந்தியமலையின் தென்பக்கமுழுமை யுமாம். கிஷ்கிந்தையில்,* சுக்கிரீவமகாராஜன், பிராட்டியைத் தேடி வரும்படி வானரவீரர்களை ஏவும்போது, தென்பக்கமாகச் செல்லு தற்குரியாரைநோக்கிச் சொல்லியதாக வால்மீகிமுனிவர் கூறியவை அடியில்வருமாறு;—

"அந்தப்பெரிய வானரசேனையை அனுப்பிவிட்டுக், குறிக்கப்பட்ட வானரர் சிலரைச் தென்றிசைக் கேவுவானாயினன்.........பின்பு அவன் தென்றிசையில் போதற்கரிதாயிருக்குமென்பதைப்பற்றி அவர்களைநோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கி—" பலவித மரங்களும் கொடிகளுஞ்செறிந்த ஆயிரஞ் சிகரங்களையுடைய விந்தமலையையும், பெரும்பாம்புகள் தங்குவதும் கடத்த ற்கரியதுமாகிய நருமதாநதியையும், பெரும்பகுதிகளையுடைய வரதாநதி யையும், மேகலை உத்கலை தசார்ண முதலிய நாடுகளையும், அசுவவந்தி அவ ந்திமுதலிய நகரங்களையும் நீங்கள் காண்பீர்கள்; விதர்ப்பம் ருஷிகம் மாகிஷகம் வங்கம் கலிங்கம் கௌசிகம், மலைகளும் நதிகளும் குகைகளுமு டைய தண்டகாரணியம், கோதாவரிநதி முதலியவற்றையும் காண்பீர்கள்;

* இது மைசூர் ராஜ்யத்துக்கு வடபாலுள்ளதும், துங்கபத்திரைக்குச் சமீபமானதும், பம்பாசரவிருந்தவிடமுமாகிய ஹம்பி (Hampi) நகருக்குப் பக்கத்திருந்ததென்பர்.

*

அவ்வாறே, ஆந்திரம் புண்டரம் சோளம் கேரளத்தோடுகூடிய பாண்டிய நாடுகளையும் காண்பீர்; பின்பு, தாதுக்கள் நிறைந்ததும் விசித்திரமான சிகரங்களுடையதும் பலவர்ணமான பூக்கள் நிறைந்த சோலைகளையுடையதும் சந்தனவனங்கள் செறிந்ததுமான பெரிய அயோமுகமலையைத் *தேடுங்கள்; அதன்பின், தேவரம்பையர் வந்து நீராடுகின்ற திவ்யமான தெளிந்தநீரையுடைய அழகிய காவேரிநதியை அங்கே காண்பீர்கள்; அந்த மலயமலையின் சிகரத்திலே ஆதித்தனுக்குச் சமானமான மிகுந்த ஒளியையுடைய முனிசிரேஷ்டரான அகஸ்தியரைக் காண்பீர்கள். பின் அம்மகருஷியிடத்தில் ஆணைபெற்றுச்சென்று முதலைகள் நிரம்பிய பெரிய தாமிரபர்ணி நதியைத் தாண்டுங்கள். அந்நதி அழகிய சந்தனச்சோலைகளால் மூடப்பெற்ற திட்டுக்களையுடையதாய், கணவனிடத்தன்புள்ள யுவதியானவள் புக்ககம் புகுமாறுபோல, சமுத்திரத்திற்சென்று விழும். பிறகு பொன்னிறைந்ததாயும் அழகுடைத்தாயும், முத்தமயமான மணிகளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றதாயும், பாண்டியர்க்கு யோக்கியமாயுள்ள கவாடத்தையும் பார்க்கக் கடவீர்கள்; அதன்பின் சமுத்திரத்தையடைந்து காரிய நிச்சயத்தைச் செய்யுங்கள்."

வான்மீகி பகவானது இவ்வாக்கியங்களில், விந்தியபர்வதத்துக்குத் தென்பக்கத்தே — நருமதை, கிருஷ்ணவேணி, கோதாவரி, காவேரி, தாமிரபர்ணி முதலிய நதிகளும், மேகலதேசம் (விந்தப்ரதேசம்) உத்கல (கஞ்சம்) தேசம், தசார்ணம் (சண்டயிரியின் கிழக்கு) அசுவவந்தி; விதர்ப்பம் (பீரார்) ருஷிகதேசம் (பங்காளப்பகுதி) மாகிஷகதேசம்†, கலிங்கம் (வடசர்க்கார்) கௌசிகம், ஆந்திரம் (தெலுங்காணம்) புண்டரம் (வங்கதேசப்பகுதி) சேரசோழபாண்டியம் முதலிய நாடுகளும், தண்டகாரணியம் என்ற பெரிய வனமும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. சுக்கிரீவன் வானரவீரர்களைத் தென்றிசைக்குச் செல்லும்படி விடுக்குமிடத்து, இந்நாடு முதலியவை வருதலால், இவை, ஆரியமக்களால் தக்ஷிணப்பிரிவுகளாக முன்பு கருதப்பட்டிருந்தனவென்பது விளங்கும்.

இவற்றுள் தண்டகாரணியத்தினைப்பற்றிய வரலாறுகள்சில வான்மீகத்தினின்று அதிகமாக அறியப்படுகின்றன. இவற்றை, யாழ்ப்பாணத்து ஸ்ரீமாந்-முத்துத்தம்பிப் பிள்ளையவர்கள் "தமிழ்நாட்

* இது மலயமலையைக் குறிக்கும்.

† இது விந்தப்பிரதேசத்தைச் சார்ந்த அநூபதேசத்தின் தலைநகர் என்று இரகுவம்சத்து, சு-ம்சர்க்கம், கஎ, சஅ-ம் சுலோகங்களால் விளங்குகிறது. மைசூர்அன்றுபோலும்!

டின் பூர்வநிலை" * என்ற வியாசத்துக் குறித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆண்டு வேண்டியவளவே எடுத்தெழுதியிருத்தலால், நம் ஆராய்ச்சியின்பொருட்டு அவைமுழுதும் அடியில் தருகிறேன். †

1. மகாதபஸியாகிய அகஸ்தியரே! இந்தச் சகலமான தேசமும் முன்பு ஒருவரும் இல்லாது பாழாயிருந்தனவே; எப்படி இப்போது ஜனங்களால் குடியிருக்கப்பெற்றவாயின?

2. அதை எனக்கு விடாது சொல்லுங்கள்; அதைக்கேட்க விருப்பம் அதிகமாயிருக்கிறது என்றார். அந்த இனிமையான வார்த்தையைக்கேட்டு,

3. பகவானாகிய அகத்தியமுனிவரானவர் ஸ்ரீராமனைப்பார்த்து, ரகுகுலோத்தமா! இந்தத் தேசத்தினுடைய கதையை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன் கேளும் என்றுவிடையளித்தார்.

4. மகாபுருஷனாகிய தண்டகன் என்பவனால் விடப்பட்ட இந்தத் தேசமானது, பார்க்கவமகரிஷியின் சாபத்தால் மனுஷர்கள் இல்லாததாயும் மிருகமில்லாததாயுமாயிற்று.

5. அப்பா இராகவா! மரம், புதர், கொடி இவைகளில்லாததாயும் ரிஷிகள் இல்லாததாயும் அதிக பயங்கரமாயும் கொடியதாயுமான காடாய் விட்டது.

6. விந்திய பர்வதத்தின் தாழ்வரைத் தெற்கில் ஆயிரம் யோசனை தூரம் வரையில் காடாய்விட்டது. இங்கு மேகம் மழை பொழிவதுமில்லை; நல்ல காற்று வீசுவதுமில்லை.

7. அதிக பயங்கரமாயும், கொடியதாயும், கோரமாயும், புகை சூழ்ந்ததாயுமான காடாய்விட்டது. இந்தக்காடானது அனேக ஆயிரம்வருஷம் வரையில் ஒருமனுஷனும் இல்லாததாக இருந்தது.

8. கந்தர்வர்களாலும், ரிஷிக்கூட்டங்களாலும், தேவதைகளாலும் விடப்பட்டதாக ஆயிற்று. ராஜாவே! சிலகாலம் சென்றதன்மேல் தெய்வாதீனமாய் நான்—

* செந்தமிழ்த் தொகுதி - க; பக் - ௩௦௪.

† இப்பகுதி—ஆரணியகாண்டத்துப் பதின்மூன்றும் அத்தியாயத்துக் கண்டதென்று—ஷை பிள்ளையவர்கள் குறித்திருத்தலோடு, "மூதற்குறளுண்மை" என்னும் தலைப்பெயருடன் 1900-ஆண்டு மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையினின்று வெளிவந்த புஸ்தகத்தும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதிற்கண்டபடியே, ஈண்டுப் பதிப்பித்திருக்கிறேன். இப்பகுதி அச்சுப்பிரதிகளிற் காணப்படவில்லையென்றும், சில வான்மீகக் கையெழுத்துப் பிரதிகளிற் கண்டதென்றுந் தெரியவருகிறது.

9. வெண்மையுள்ள இமயமலையுச்சியிலிருந்து இங்குவந்தேன்; பிறகு என்னால் பர்ஜன்யமென்னும் ஜலதேவதையானது மேகங்களுடன் இங்கே கொண்டுவரப்பட்டது.

10. சத்துருக்களைக் கொல்லுகிறவனே! சிலகாலம்வரையில் மேகங்கள் இஷ்டப்படி மழைகளை வர்ஷிக்கும்படி செய்யப்பட்டன. தயப்பிரதாபத்தினால் அநேக யமதூதர்களும்—

11. மிருத்யுதூதர்களும், வியாதிகளும் போக்கடிக்கப்பட்டன. இமயமலையடிவாரத்திலுள்ள மரங்களெல்லாம் க்ஷணத்தமாத்திரத்தில் இங்கே கொண்டுவரப்பட்டன.

12. மறுபடியும் மலர்ந்த தாமரைகளையுடைய நதிகளும், அழகானகுளங்களும், ஏரிகளும், குட்டைகளும் செய்யப்பட்டன.

13. அழுக்கில்லாததாயும், நல்ல வாசனையுள்ளதாயும், சுகசீதளமாயுமுள்ள ஜலமும் காற்றும் உண்டாயின. பிறகு இந்தத்தேசமானது அனேக வனக்கூட்டங்களுள்ளதாயும், நன்றாய்விளைந்த தானியங்களையுடையதாயும்,

14. மனதிற்குச் சந்தோஷமுள்ளதாயும், அனேக ரிஷிக்கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதாயும் ஆயிற்று. ரகுநந்தனா! அந்தத் தண்டகனுடைய சாபத்தால் மாத்திரம்—

15. கொடிய செய்கைகளையுடைய ராட்சதர்களால் உபத்திரவத்தோடு கூடியதாயிருந்தாலும் எப்போதுமுதல் நீ சித்திரகூடத்துக்கு வந்தாயோ,

16. அப்போதுமுதல் ராட்சதர்கள் ரிஷிகளை இம்சை செய்கிறார்கள். ஆகையால் வீரனே! ரிஷிகளுக்கு அபயத்தைக்கொடுக்கச் சக்தியுள்ளவனாகிறாய்.

17. இந்தக் காரணத்தால், ராமா! தண்டகாரணியத்தில் வசிக்கிறவர்களைக் காப்பாற்றுகிறதற்காகவே நீ இங்குவந்தாய்; ஆகையால் நீ எங்களைக்காப்பாற்ற வேண்டும்.

18. ஸ்ரீராமனே! மூன்று உலகங்களையும் காப்பாற்றுவதில் சாமர்த்தியமுள்ளவனாயிருக்கிறாய்; அப்படியிருக்கப் பிராமணர்களுடைய கோபத்தினால் மாண்டுபோகும் அபாயமுள்ள இந்த ராட்சதர்களை நீ ஜயிப்பாய் என்பதில் சந்தேகமுண்டோ?

19. அதிக பலமுள்ளவனாகிய இராமனே! இட்சுவாகுவின் புத்திரனாகிய தண்டகன் நிமித்தம் சாபத்தினால் இந்தத் தேசமானது அழிக்கப்பட்டது.

20. இந்த எல்லாத் தண்டகாரணியமும் உன்னுடைய பார்வையினாலேயே காப்பாற்றப்பட்டனவாயின. சத்துருக்களை ஜயிக்கும் திறமுள்ள ரகுராமனே! அவனுடைய தேசசாப முடிவின்பொருட்டே நீ இங்குவந்தாய்.

21. ஆகையால் நீ உன் முன்னோர்களாகிய பிதுர்க்களால் தள்ளப்பட்டதாகிய இந்தித் தண்டகாரணியத்தைச் சாபத்திலிருந்து கரையேற்றிவிடுக."

இச்செய்திகளால், இராமாயண சரித்திரம் நடந்தேறுதற்கு முன்னர், தண்டகாரணியத்துக்கு அகஸ்தியமகருஷி வந்தாரென்றும் அவர் வருகைக்கு முன்பு இக்காடு வெறும்பாழ்வனமாயும் சிலவிடத்து அடர்ந்தபெருங் காடாயுமிருந்ததென்றும், அம்முனிவர் இங்கு வரும்போது அநேக ருஷிகளையும் அழைத்துவந்தாரென்றும், அக்குறுமுனிவரே இத்தேசத்தில் நல்லமழை நல்லநதி நன்மரங்கள் முதலியவற்றை உண்டாக்கினாரென்றும் புலப்படும். அகத்தியனார் இங்கு வருதற்குமுன், இக்ஷ்வாகு மைந்தனாகிய தண்டகன் சுக்கிர சாபத்தினால் மண்மாரிபெய்ய மடிந்தகாலத்து அவன் ராஜ்யமும் மடிந்ததென்பது இராமாயணம் உத்தரகாண்டத்துக் கண்டது. இக்ஷ்வாகுவின் மைந்தனை தண்டகன் கொடியோனாய் விந்தத்துக்கும் சைவலத்துக்கும் இடைப்பட்ட நாட்டை ஆட்சிசெய்து வருகையில், பார்க்கவ புத்திரியாகிய அரசை யென்பாளைக் காதலித்து அவளை வலிதிற்புணர்ந்து அக்காரணத்தால் அங்ஙனம் சாபம் பெற்றனனென்பது கதை. இதனை,

"அந்த வெள்ளி யனலென்ன வாலகால விடமென்னச்
சிந்தை யெழுந்த பெருங்கோபந் தீரா விடும்மை யென்மகட்குத்
தந்த தண்டன் வளநாடுந் தானுங் கிளையுந் தந்திரமும்
வெந்து பொடியாய் வீழ்கவென வெல்லாம் பொடியாய் வீழ்ந்தனவே.

"அவன்ற னாட்டிற் றண்டகமா மடவி யாகி யாரழலின்
சிவந்த வெள்ளி சாபத்தா னரர்புண் மிருகஞ் சேர்வின்றித்
தவஞ்செய் முனிவர் நெருங்குதலாற் சனமாதான மெனப்போராய்
உவந்த கருணை பொழிவிழியா யுற்றநிதுமுன் பெனவுரைத்தான்".

எனத் தமிழ் உத்தரகாண்டம், சம்புவன் வதைப்படலம், ௬௪, ௬௫-ஆம் பாடல்களாலும் அறிக.

தண்டகாரண்ய மென்பது, முற்காலத்தில், சேரசோழ பாண்டிய நாடுகளை அடுத்திருந்ததென்பது, அந்நாடுகட்கும் விந்தத்துக்கு

மிடையில் வேறுதேசங்களைக்குறியாது, *"விந்தத்தின் தெற்கே ஆயிரம் யோசனையளவும் வெறுங்காடாய்க் கிடந்தது" என வான்மீகி கூறுதலால் விளங்கும். ஸ்ரீராமபிரான்காலத்தில், அப்பெருவனாந்தரத்தில் அங்கங்கே ருஷிகளநேகர் குடியேறி வசித்துவந்தனரென்பதும், அப்பிரதேசம் ஜனஸ்தானம் எனப் பெயர்பெற்றதென்பதும் மேற்காட்டிய பிரமாணங்களை விளக்கும். "ஜனஸ்தானத்தில் போருண்டாகுமென்று சந்தேகித்தவனும் இலங்கைக் கரசனுமாகிய இராவணன், ஈசுவரனிடமிருந்து அடைதற்கரிய பிரமசிர மென்ற அஸ்திரத்தைப் பாண்டியன் பெற்றிருப்பது தெரிந்து, அம்மன்னனுடன் சந்திசெய்துகொண்டு இந்திரலோகத்தை வெல்லப் போனான்"† எனக் காளிதாசர் ரகுவமிசத்திற் கூறுவதால், அந்த ஜனஸ்தானமும் தமிழ்நாட்டுக்கு வெகுதூரமன்றென்பது பெறப்படும். இத்தண்டகாரண்யம், ஆரியமக்களால் மிகுதியுங் குடியேறப்பெற்ற பிற்காலத்திலும், அவ்வனத்தின் ஆதிப்பெயரே தன்பெயராய்த் தண்டகாரண்ய நாடென்னும் பெயர்பெறலாயிற்று. பதிற்றுப்பத்தின் ஆறுவதன் பதிகத்தில், ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதன் செய்கைகளுள், "தண்டாரணியத்துக் கோட்பட்ட வருடையைத், தொண்டியுட்டந்து கொடுப்பித்து" எனவும், அதனுரையில் "தண்டாரணிய மென்றது ஆரிய நாட்டிலுள்ள தோர் நாடு" ‡ எனவும் வருதலால், சேரநாட்டை யடுத்து அஃதிருந்ததும் பிறவும் உணர்க.

இத்தண்டகாரண்யத்துக்குப் பின், வான்மீகி முனிவர், ஆந்திர புண்டரசோழ கேரளபாண்டிய நாடுகளைக் குறித்துவிட்டு, தெற்கே

---

* சேரசோழ பாண்டியதேசங்கள் நீங்க, மேலே கூறிய நாடுகளெல்லாம் விந்தியத்தையொட்டியும் அதனைச்சிறிது அடுத்து முள்ளவைகளேயாதலாலும், விந்தத்துக்குந் தென்னாட்டுக்கும் மத்தியில் வேறுதேசங் குறிக்கப்படாமையாலும், வால்மீகிகாலத்து அவ்விடம் பெருவனாந்தரமேயென்பது நன்கு தெளியப்படும். பாரதத்தில், தெற்கே அநேக ராஜ்யங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. (See Bhandarkar's History of Dekkan. pp. 142.)

† இரகுவமிசம், சர்க்-சு; சுலோ—சுஅ.

‡ மகாராஷ்டிர தேசத்துப் பிராமணர், விசேடகாலங்களிற் செய்யும் ஸங்கல்பத்தில் "மகாராஷ்டிரதேசே" என்னாது "தண்டகாரண்ய தேசே" எனக் கூறிவருதல் இன்றும் வழக்கமென்று தெரிதலால், அம்மகாராஷ்டிர தேசமே இவ்வாரிய நாடாகக் கருதத்தக்கது. (Ibid. pp. 136.)

மலையபருவதத்தின் சிறப்பையும் அம்மலையினின்று காவேரிநதி பிரவகித்தலையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். மலையபர்வதமென்பது, தென்கோடியிலுள்ள பொதியின்மட்டுமன்றி, இப்போது "மேற்குத்தொடர்ச்சிமலை" என்று கூறும் நீண்டமலைத்தொடர் முழுதுமாமென்பது வான்மீகத்துப் பலவிடங்களாலுந் தெரியவருகிறது. இம்மலையினின்று தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த காவிரி வெளியாவதையும் அம்மலையினுச்சியில் அகஸ்தியமுனிவர் விளங்குவதையும், வான்மீகியார் கூறுதல் காண்க. அகஸ்தியர் காவிரியுற்பத்தியாகுமிடத்தில் வசிப்பதாக முனிவர் இங்கே கூறினும், ஆரணியகாண்டத்தில், கோதாவரிக் கரையிலுள்ள பஞ்சவடிக்கு (Nasik) இரண்டுயோசனை தூரத்தில் அகஸ்தியாசிரம மிருந்ததாக அவர் விரிவாகக் கூறியிருத்தலால், அக்குறுமுனிவர், "மலையம்" என்னும் மேற்குத்தொடர்ச்சிமலை முழுமைக்குமுரியவராய்த் தென்னாட்டைக் காத்தருளியவரென்பதே கொள்ளத்தக்கது. இனி வானரவீரர்களைநோக்கி சுக்ரீவன் வழிகூறும்போது, "அம்மலயமலையினுச்சியில் மிகவும் தேஜோவானாய் சூரியஸமானராய் ருஷிசிரேஷ்டராய் உள்ள அகஸ்தியமுனிவரையும் பாருங்கள்; பிறகு, நிர்மலசித்தமும் மிகவும் ஞானவானுமான அம்முனிவரது ஆணைபெற்றுக்கொண்டு தாமிரபர்ணியைத் தாண்டுங்கள்" எனக்குறித்தலால், தென்னாட்டிற்புகுவதற்கு அகஸ்தியமுனிவரது கட்டளைபெறுதல் அக்காலத்தில் அநுகூலமாயிருந்ததென்பதும் விளங்கும். இதனை நோக்கும்போது, "இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து அவனை ஆண்டு (தென்னாட்டுள்) வாராமை விலக்கி" என்ற நச்சினார்க்கினியர் வரலாறு ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. அக்காலத்து அந்நியரால் தென்னாட்டுக்கு நேரும் இடுக்கணீக்குதற்கும் அநுகூலஞ்செய்தற்கும் அகத்தியரே முன்னின்றுபகரித்தாரென்பதற்கு வடமொழி தென்மொழிப்பிரமாணங்கள் பலகாட்டலாம். வான்மீகிபகவான், ஸ்ரீராமபிரான் லக்ஷ்மணரை நோக்கி அகஸ்தியாசிரமத்தைப்பற்றிக் கூறியதைக் குறிக்கும்போது, "அம்மகானாகிய அகஸ்தியர், தாம் இவ்வுலகத்துக்கு நன்மை செய்யும்பொருட்டு, இங்கிருந்த யமனுடைய உபத்திரவத்தை நீக்கி, இத்தென்றிசையையும் சுகமாகக் வசிக்கத்தக்க திசையாகத் தமது தவவலிமையாற் செய்து வைத்தார்" எனவும், "எவரொருவருடைய மகி

மையால், இன்றைக்கும் அசுரர்கள் இத்தென்றிசையைக் கண்ணெடுத்துப் பார்த்து உட்புக நடுங்குகின்றார்களோ, அவருடைய ஆசிரமம் அது; மகா புண்ணியமூர்த்தியாகிய அவர் இத்திசைக்கு வந்தது முதல், இங்கே அரக்கர்கள் தம் பகைமைநீங்கிச் சாந்தமுள்ளவராய் விட்டார்கள். அவர் பெயரைக்கொண்டே இத்தென்றிசையும் அகஸ்தியர்திசை என்று வெகு சாந்தமான பெயர் பெற்று மூவுலகத்தும் பிரசித்தியடைந்து கொடியவர் அஞ்சும் திசையாக விளங்குகிறது" எனவும் ஆரணியகாண்டத்து ௧௧-ம் சருக்கத்துக் கூறுதலால் மேற்கூறிய விஷயம் நன்கு வெளியாகும். இனித் தமிழ் வரலாறுகளை நோக்குமிடத்து, முற்காலத்தே அசுரர்களால் துன்பநேர்ந்தபோது சோழனொருவன் "தூங்கெயிலெறிந்"தது இக் குறுமுனிவர் அருளினாலேயாமென்பது விளங்கும். இதனை,

"உலகந் திரியா வோங்குயர் விழுச்சீர்ப்
பலர்புகழ் மூதூர்ப் பண்புமேம் படீஇய
ஓங்குயர் மலையத் தருந்தவ னுரைப்பத்
தூங்கெயி லெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்" (காதை - ௧.)

என்னும் மணிமேகலையடிகளிற் காண்க. காந்தமன் என்னும் மற்றொரு சோழன், பரசுராமரது கொடுமையினின்று தப்ப, இம்முனிவரது பேரருளை நாடிய வரலாறு "அமர முனிவ னகத்தியன் றனாது, துயர்நீங்கு கிளவியின் யான்றோன் றளவுங், ககந்தன் காத்தல்" என அந்நூலானே (௨௨ சிறைசெய்காதை; அடி,—௩௫-௩௭) அறியலாம். இக்காந்தமன்னவன் பொருட்டே, காவிரியைச் சோணாட்டிற் பிரவகிக்கும்படி அவ்வகத்தியனார் செய்தாரென்பது,

"செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம் விளக்கும்
கஞ்ச வேட்கையிற் காந்தமன் வேண்ட
அமர முனிவன் அகத்தியன் றனாது
கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை
செங்குணக் கொழுகிய சம்பாபதி (புகார்)

எனவரும் அந்நூற்பதிகத்தால் அறிக. இதனுள், "அமர முனிவ னகத்தியன் றனாது, கரகங் கவிழ்த்த காவிரி" என்பதனால், அகஸ்தியாசிரமமொன்று, பஞ்சவடிக்குப்பக்கத்திலன்றித் தென்னாட்டிலும் இருந்தமை வலிபெறும். இவ்வாறே, பாண்டியனுக்கு அகத்

தியனார் மிகவும் அருள்செய்தவரென்பது, சென்ற பகுதியில் "மதுரைக்காஞ்சியாராய்ச்சி" என்னும் என்வியாசத்துப் பரக்கக் காணலாம். "மகாபருவதமாகிய விந்தியமலையை அடக்கினவராயும், சமுத்திரத்தை முற்றுங் குடித்து வெளியிட்டவராயுமுள்ள அகஸ்தியமாமுனிவர், இப்பாண்டியர் தமது அசுவமேதயாகத்தை முடித்து அவபிருதஸ்நானஞ் செய்தவுடன், வெகு அன்போடும் இம்மன்னரிடம் வந்து 'தங்களுடைய ஸ்நாநம் சரிவர முடிந்ததா? என்று கேட்கிறார்' என்று காளிதாசரும் இரகுவமிசத்துக் (சருக்-சு; சுலோ-சுக) கூறுதல், அகஸ்தியர் பாண்டியர்க்குள்ள நெருங்கியதொடர்பை விளக்கும்.

இனி, விந்தியத்தின் தென்பாலுள்ள நாடுகளைக் குறித்துவந்த வான்மீகிமுனிவர், "சோளாந் பாண்ட்யாந் ஸகேரளாந்"—(சோழதேசத்தையும் கேரளத்தோடுகூடிய பாண்டியதேசத்தையும்) என்று கூறுகிறார். "ஒருவினையொடுச்சொல் லுயர்பின்வழித்தே" என்னுந் தமிழ் வழக்குப்படி, 'கேரளத்தோடுகூடியபாண்டியம்' என்பது கேரளதேசம் உயர்ந்ததென்பதைக் குறிக்குமாயினும், வடமொழி வழக்கு இதற்கு நேரெதிராகும்; என்னை? "ஸஹயுக்தே அப்பிரதானே" என்பது அதனிலக்கணமாதலின். அஃதாவது "ஒருவினையொடுச்சொல் இழிபின் வழித்தே" என்பதாம். இங்ஙனம் 'பாண்ட்யாந் ஸகேரளாந்' என அப்பிரதானத்தில் கேரளத்துக்கு ஒடுக் கொடுத்திருத்தலால் வால்மீகி காலத்துப் பாண்டியநாட்டுக்குள்ளடங்கிச் சேரநாடிருந்தது போலும்!

இனி, மலயத்திலுள்ள அகத்தியமுனிவர்பால் விடை பெற்ற பின்னர், தாமிரபர்ணிநதியைத் தாண்டும்படி கூறப்படுதலோடு, அந்நதி சமுத்திரத்துச் செல்லுமாறுஞ் சொல்லப்படுகிறது.* அதன் பின்பு பாண்டியனது நகரவிசேடம் வருகின்றது. இங்ஙனம், அந்நதி சமுத்திரஞ்சார்தலைக்கூறிப் பாண்டியநகரவிசேடத்தை வால்மீகி குறித்தலால், அப்பட்டணம் தாமிரபர்ணியின் சங்கமத்தயலில் இருந்ததாகக் கருதத்தக்கது. "அதன்பின் சமுத்திரத்தையடைந்து காரிய நிச்சயத்தைச் செய்யுங்கள்" என முடிவில் மகருஷிகூறுதலாலும் இதுவே கருத்தாதல் காணலாம். இனி, இப்பாண்டியனது நகரவிசேடத்தைப்பற்றி வால்மீகி கூறும் சுலோகம் வருமாறு:—

* தென்பால்,வையை முதலியநதிகளை முனிவர் கூறாமைகவனிக்கத்தக்கது.

*

ததோ ஹேமமயம் திவ்யம் முக்தாமணிவிபூஷிதம்।
யுக்தம் கவாடம் பாண்ட்யாநாம் கதா த்ரக்ஷ்யத வாநரா:॥

இதன்பொருள்:—"பிறகு, பொன்னிறைந்ததாயும் அழகுடைத்தாயும், முத்துமயமான மணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும், பாண்டியர்க்கு யோக்யமானதாயுமுள்ள கவாடத்தை வானரவீரர்காள்! பார்க்கக்கடவீர்" என்பது. இவ்வுரை, திலகர் தீர்த்தர் கோவிந்தராஜர் என்னும் பழைய இராமாயண வியாக்யாதாக்களுள் பின்னவர் கூறியது. முன்னவரிருவரும் "பின்பு பொன்னிறைந்ததாயும், அழகுடைத்தாயும், முத்துமணி யிவற்ருல் அணியப்பட்டதாயும் நகரத்தரணோடு இணைக்கப்பட்டதாயுமுள்ள பாண்டியர் வாயிற்கதவை வானரர்காள்! போய்க்காண்பீர்" என்னும் பொருள்படக்கூறினர். அஃதாவது—"கவாடம் - பாண்ட்யாநாம் நகரத்வாரகபாடம்"—(பாண்டியரது நகரவாயிற் கதவு) - என்பது தீர்த்தீயம்; "யுக்தம்—புரப்ராகாரகடிதம்" (நகரத்தெயிலோடு இணைக்கப்பட்ட) என்பது திலகம். இங்ஙனம், வடநாட்டாராய் விளங்கிய உரையாசிரியர் கருத்திவையாயினும், தென்னுட்டாராய் வான்மீகத்துக்குரையிட்ட கோவிந்தராஜர் முழுக்கருத்தும் ஈண்டு ஆராயத்தக்கது. அவர் அடியில் வருமாறு எழுதுகிருர்.

ததோ ஹேமமயீதி॥ பாண்ட்யாநாம்-பாண்ட்யராஜாநாம்। யுக்தம்-யோக்யம்। கவாடம்-அநேந நகரம் லக்ஷ்யதே। முக்தா-முக்தாமயை: மணிபி: ரத்நை: விபூஷிதம்; தத்ர தத்ஸத்பாவாதிதி பாவ:॥

பொருள்:—பாண்டியாநாம் - பாண்டிய ராஜாக்களுடைய; யுக்தம் - யோக்யம். கவாடம் - இதனுல் நகரம் குறிக்கப்படுகிறது. முக்தாமணிவிபூஷிதம் -முத்துமயமான மணிகளால் அலங்காரமாகிய: என்றது அது பிறக்குமிடமாதலால் (அங்கே அது மிகுந்துள்ளது) என்பதுகருத்து."

இவ்வரும்பதவுரையால், ஸ்ரீகோவிந்தராஜர் "முத்துமயமான மணிகளால் அலங்காரமானதும் பாண்டியர்க்கு யோக்யமானதுமான பாண்டியரது கவாடபுரம்" என்பதே பொருளென்று கருதினுராதல் காண்க. முற்கூறிய தீர்த்தீய திலக வியாக்கியானங்களினும், இவ்

வியாக்கியானம், தமிழ்வழக்குகளைத் தழுவி மிகச்சிறந்து நிற்றல் தெளியப்படும்; என்னை? "கபாடபுரம்" என்பது பழங்காலத்தே பாண்டியராஜதானியாய்த் தமிழாராய்ச்சி செறிந்துநிகழ்ந்த நகர மென்பதற்கு இலக்கியங்கள் மிகுதியுமுண்டாதலால் என்க. இதனை, இறையனார் களவியற் பாயிரத்தில் "அவர் (இடைச்சங்கத்தார்) சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத்தென்பது" எனவும்; சிலப்பதிகார உரைப்பாயிரத்தே "இரண்டா மூழியதாகிய கபாட புரத்தில் இடைச்சங்கத்துத் தொல்காப்பியம் புலப்படுத்திரீஇய நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவைத்து" எனவும் "இவ்வகை யரசரிற் கவியரங் கேறினர்; ஐவகை யரச ராயிடைச்சங்கம், விண்ணகம் பரவும் மேதகுகீர்த்திக்,கண்ணகன் பரப்பிற் கபாடபுர மென்ப"* எனவும் வருதலாற் காண்க. திலக முதலிய வியாக்யானங்களின்படி, கவாடமென்பது பாண்டியரது வாயிற்கதவெனக்கொண்டு, அதற் கேற்ப 'யுக்தம்' என்னும் சொல்லை நகரத்தரணோடிணைக்கப்பட்ட என்னும் பொருள்படுத்திக் கவாடத்துடன்பொருத்தல் சிறவாமை கண்டு, அது பாண்டியரது நகரத்தையே குறித்ததாகல் வேண்டு மென சுலோகவியல்பையறிந்து கோவிந்தராஜர் எழுதியவுரை ஈண்டுப் புகழத்தக்கதாம். கபாடமென்னும் பெயர்கொண்ட பாண்டிய நகரமொன்றிருக்கும்போது, கதவென்னல் வேண்டா என்பது எளிதில் விளங்கத்தக்கதன்றோ. இனி, "முக்தாமணி விபூஷிதம்" என்னும் அடைக்கு கோவிந்தராஜர், முத்துமணியுமிவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்ட எனக் கதவுக்கேற்பக் கொள்ளாது, "முத்துமயமானமணிகளால் அலங்காரமாயுள்ள; என்றது அது பிறக்குமிடமாதலால் (அந்நகரத்தில் அது மிகுந்துள்ளது) என்பது கருத்து" என்று நகரத்துக்கேற்பக் கூறியதும், அவரது தமிழ் வழக்கினை யறிந்தெழுதும் உரைத்திட்பத்தைக் குறிக்கின்றது. என்னை? கபாடபுரம், தாமிரபர்ணியின் சங்கமத்தயலில் உள்ளதாதலாலும், அந்நதி கடலுடன் கலக்குமிடத்துப் பிறக்கும் முத்து ஆணித்தரமானதென நூல்கள் கூறலாலும் என்க. இதனை "தலங்காவலன்றஞ்சை வா

---

*சிலப்பதிகார உரைப்பாயிரத்தில், மகாமகோபாத்யாயர். ஸ்ரீ வே. சாமிநாதையரவர்கள் காட்டியிருக்கும் பழைய அகவலொன்றைப் பார்க்க.

ணன்முந் நீர்பொருந் தண்பொருந்தத் திலங்கார் வலவடக் * கொங்கை வெற்பா” என்னும் பொய்யாமொழியார் வாக்காலும் (தஞ்சை வாணன்கோவை, பாட்டு-நூச) ஸ்ரீகாளிதாசரும், “ரகுமகாராஜருக்கு அப்பாண்டியர், தாமிரபர்ணி சமுத்திரத்தில் விழுமிடத்திலிருந்து எடுத்த நன்முத்துக்களை, தாங்கள் அவ்வளவு நாளாகச் சேர்த்து வைத்திருந்த புகழைக் கொடுப்பதுபோல, கொடுத்தார்கள்” என இரகுவமிசத்துக் (ஸர்க்-ச; சு-நூ0) கூறுதலாலும் அறியலாகும். இதனால், ஆணிமுத்துக்களின் வளத்தால் அலங்காரமாயுள்ளது கபாடபுரமென்பதாயிற்று.

இங்ஙனம் “விண்ணகம் பரவு மேதகு கீர்த்திக்-கண்ணகன் பரப்பிற் கபாடபுர” த்தை, தெய்வப்புலமை வால்மீகிபகவான் சிறப்பித்துக் கூறியிருத்தல்போலவே, அவரால் வேறு தமிழ்நாட்டு முக்கிய பட்டணமும் கூறப்பட்டதுண்டோ எனின்; உண்டு. வானர வீரரிற் சிலரை, சுக்கிரீவன் மேல்நாடுகளில் தேடவிடுக்கும்போது அடியிற்கண்ட சுலோகம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

𑌮𑍁𑌰𑌚𑍀𑌪𑌤𑍍𑌤𑌨𑌂𑌚𑍈𑌵 𑌰𑌮𑍍𑌯𑌂𑌚𑍈𑌵𑌜𑌟𑍀𑌪𑍁𑌰𑌮𑍍।
𑌅𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑍋𑌪𑌾𑌂𑌚 𑌤𑌥𑌾 𑌚𑌾𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂𑌵𑌨𑌮𑍍॥

(கிஷ்கிந்தாகாண்டம், சங-ம் அத்யாயம், கஉ-ம் சுலோகம்)

இச்சுலோகத்துக் கண்ட நகரமுதலியவைகளில், முதலிற்குறித்த முரசீபத்தனம் என்பது, அம்மேல்கடற்கரையிலுள்ள முசிறி என்னும் பட்டணமேயாம். இது, முற்காலத்தே, சுள்ளியென்ற பேர்யாறு கடலுடன் கலக்கும் இடத்துவிளங்கிய பெருந்துறைமுகமாயும், சேரவரசர்க்கு முக்கியபட்டணங்களில் ஒன்றாயும் இருந்ததென்றும், மேனாட்டு யவனரது மரக்கலங்கள் மிளகு முதலியன ஏற்றுதற்கு இதுவே அக்காலத்து ஏற்றபட்டினமென்றும், மேற்றேயத்து யாத்திரைக்காரராகிய பிளிநி தாலமி முதலிய யவனாசிரியர் குறிப்புக்களால் விளங்குதலோடு, “சேரலர், சுள்ளியம் பேர்யாற்று வெண்ணுரை கலங்க, யவனர் தந்த வினைமாண் கலம், பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும், வளங்கெழு முசிறி” என்னும் அகநானூற்று கசகூ-ம் பாட்டானும் தெளிவாகின்றது. சே

* “தஞ்சைவாணனது கடலையெதிரும் தண்ணிய பொருநையாற்றின்கண் பிறந்தொளிரும் முத்துக்கள் கோத்த வலியவடம்” என்பது இதனுரை.

ரர்க்குரிய இப்பட்டினத்தை, பழங்காலத்துப் பாண்டியனொருவன் வளைந்துகொண்டு பெரும்போர் புரிந்து, இதன்கணிருந்த சேரரது படிமமொன்றைக் கவர்ந்து சென்றனன் (அகம்-கசசு). இத்தகைய பட்டினம், மிகுந்தபழைமையும் மேல்கடற்பக்கத்ததாயுமுண்மையால் இதனையே வான்மீகிமுனிவர் 'முரசீபத்தனம்" என்றனராதல்வேண்டும். முசிரி என்பதை வான்மீகி முரசீ என்று ஒருபடியாகத் திரித்துவழங்க, பழையோராகிய வராகமிகிரர் பிரகத்சம்ஹிதையில், இதனை மரீசீபத்தனம் என வழங்கினர். மரீசி - மிளகு; மிளகின் வளமிகுதியைக் கொண்டிருந்தமையால் அப்பட்டினம் அவ்வாறு மரீசி எனவழங்கி அதுவே தமிழில் முசிரி எனத் திரிந்ததுபோலும். வான்மீகியும் "மரீசீபத்தனம்" என்றே வழங்கியிருந்து, பின், படிப்போரால் "முரசீபத்தனம்" என மாற்றப்பட்டதென்றலும் இழுக்காது.

இங்ஙனம், வான்மீகியார் திருவாக்கில், சோழநாட்டின் தலைநகர் காணப்படாது போயினும், ஏனைச் சேரபாண்டிய இராஜதானிகள் குறிக்கப்படுதல் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. இதனால், அம்முனிவர்க்கு, வடநாட்டிற்போல, தமிழ்நாட்டுவிசேடங்கள் சிலவும் நன்குதெரிந்திருந்தனவென்பது வெளியாகின்றது. அன்றியும் ஆரணியகாண்டத்தில் இராவணனுடன் மாரீசன் இராமனது பெருமையை எடுத்துரைக்கும்போது, "இராமனுக்கு நான் மிகவும் பயந்திருக்கிறபடியால், ரகாரத்தில் தொடங்கும் ரத்னம் ரதம் என்ற பெயர்கள்கூட எனக்குப் பெரும்பயத்தை உண்டாக்குகின்றன" என்றதாக வான்மீகி கூறியிருப்பதில்—"ரேபாதீனி" என்னும் வடமொழி வழக்கை யெடுத்தாளாது "ரகாராதீனி" எனத் தமிழ் வழக்குப்படி கூறுதலால், அம்முனிவர் தென்னாட்டார்பேசுமாற்றைத் தெரிந்திருந்தவராதல் வேண்டுமென்று கருதுவாருமுளர். இதற்கேற்ப, தலைச்சங்கப்புலவர்களில் "வான்மீகியார்" என்னும் புலவரொருவர் காணப்படுகின்றார். புறநானூற்றில்—

"பருதி சூழ்ந்தவிப் பயங்கெழு மாநிலம்
ஒருபக லெழுவ ரெய்தி யற்றே
வையமுந் தவமுந் தூக்கிற் றவத்துக்
கையவி யனைத்து மாற்றா தாகலிற்
கைவிட் டனரே காதல ரதனால்
விட் டோரை விடாஅள் திருவே
விடாஅ தோரிவள் விடப்பட் டோரே."

என்னும் ௩௫௮-ம் பாடல் வான்மீகையார் பாடியதென்று காணப்படுகின்றது. இப்பாடல், வான்மீகியார்பாடல் என்பதற்கேற்ப, தவத்தின் பெருமையை மிகவழகாக வர்ணித்துநிற்பதுங் காண்க. இவற்றை நோக்கும் போது, "தபஸ்வாத்யாயநிரதம்" என்று தொடங்கிய மகருஷி வான்மீகிபகவான், தலைச்சங்கத்தை அறிந்திருந்தவர் தாமோ? என்ற ஐயமுண்டாதல் இயல்பேயாம். இதற்கியைய, திரேதாயுகத்தில் வால்மீகி யிருந்ததாகக் கூறுவதும், இரண்டாமூழியிற் கபாடபுரமிருந்ததாகத் தமிழ்நூல்கள் கூறுவதும் ஒருவாறு ஒற்றுமையும் பெற்றதாயிருக்கிறது. அன்றியும், வால்மீகி முனிவர், தம் ஆதிநிலையில் ஆரியரின்வேறாய வேடர்கூட்டத்துடன் சேர்ந்து கொடுந்தொழில் செய்துவந்து, பின் மகருஷியானதாகக் கூறப்படுஞ்சரித்திரம், இவர் இத்தேசத்துப்பூர்வகுடிகளுடன் சம்பந்தமுடையராயிருந்ததைக் காட்டுமென்றும், தமிழ் அப்பூர்வகுடிகள் வழங்கிய பாஷைகளிற் சிறந்ததாயிருந்ததென்றும், வால்மீகியார் வசித்தபிரதேசத்தில் தமிழ் முற்காலத்து வழங்கியிருந்ததென்பதற்கு இப்போதும் அநேக சான்றுகளுண்டென்றும் * பிறவுஞ் சில ஏதுக்கள் கூறுதலுமுண்டு; இவற்றை ஈண்டுவிரிப்பிற்பெருகும். இனிக் கம்பர் வால்மீகி கூறியவாறன்றி, வானரவீரர் தேடற்குரிய விடங்களை வேறாகவுரைப்பர். அவற்றை அவரருளிய இராமாவதாரத்துக் கண்டுகொள்க.

பத்திராசிரியர்.

---

* வால்மீகிமுனிவரது ஆசிரமம் சித்திரகூடம். இது 'மத்திய இந்தியா'வில் 'பண்டில்கண்ட்'பிரதேசத்தில் உள்ளதென்பர். இவ்விடங்களில் தமிழ்ப்பாஷை முன்னாளில் வழங்கியிருக்கக் கூடுமென்பதற்கேற்ப, இம்மத்தியஇந்தியாவிலே பெரும்பான்மையான இடங்களிலும், மத்தியமாகாணங்களிலும், அதன்வடபாற் சூடியநாகபுரிப்பிரதேசங்களிலும், அதற்கு வடக்கேயுள்ள 'ராஜ்மஹால்' மலைப்பக்கத்துமுள்ள—அரவணரும் (Oraons) மலையரும் (Malar) பாணியரும் (Panians) தமிழ்ச்சாதியின் சரியான அச்சாக இருக்கின்றனரெனப்படுகின்றது. இவரில் மத்தியமாகாணத்தும் சூடியநாகபுரியிலுமுள்ள பழைய திராவிடஜனத்தொகை 1901-ஆம் ஆண்டு ஜனகணிதத்தின்படி, 592,351-என்றும், அம்மக்களது பாஷை "குறுக்கு" (Kurukh) அல்லது "அரவன் (Oraon) என்றும்; இவர் மொழி, திராவிட பாஷைகளில் ஏனையவற்றினும் தமிழ்கன்னடங்களுடன் மிக நெருங்கிய சம்பந்தமுடையதென்றும் தெரியவருகிறது. இனிக் கங்கைக்கரையின் கண்ணுள்ள 'ராஜ்மஹால்' மலைப்பிரதேசங்களில்வசிக்கும் தமிழ்ச்சாதியார் "மலையர் (Malar) எனவும்; அவர் பாஷை "மலாடு" (Malto) எனவும் வழங்கப்பெறுமென்றும், இம்மக்களின்றொகை, அக்கணிதப்படி, 60,777-என்றும் இவர் மேற்கூறிய 'அரவன்' களுடன் தொடர்புடைய சாதியாரேயென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. (The Imperial Gazetteer of India; Vol I—New Edition-1907—pp. 296; 381—382.)

இராமாவதாரச் செய்யுட் பாடாந்தரம்.

(முற்றொடர்ச்சி)

காட்சிப்படலம்.

இன்ன லம்பர வேந்தற் கியற்றிய
பன்ன லம்பதி னாலா யிரம்படை
கன்னன் மூன்றிற் களப்படக் கால்வளை
யின்ன லம்புகழ்ந் தேற்றி வெதும்புவாள்.

என்னும் உஉ-ம் செய்யுள்.

இன்னல் செய்கர னாதிய ரோடெழும்
பன்னு வெள்ளக் கணக்குறும் பல்படை
கன்னன் மூன்றிற் களப்படக் கொன்றபோர்
யின்ன லத்தினை யுன்னி விரும்புவாள்.

எனக் காணப்படுகின்றது. கரனாதியர் எனப் பெயர் வெளிப்படை யாய் வருதலானும், கூறியது கூறலாகாமையை 'விரும்புவாள்' என் பது விலக்கி நிற்றலானும் பின்னையதே சிறப்புடைத்து. விரும்பு வாள் விரும்பிவருந்துவாள் எ-ன்க.

ஷ

'வெவ் விராதனை' என்னும் உகூ-ம் செய்யுளின் பின்னர்;

இன்ன வெண்ணி யிடருறு வாண்மருங்
குன்றொ ராயிர கோடி யரக்கியர்
துன்னு காவலுட் டூய திரிசடை
யென்னு மங்கை துணையின்றி வேறிலாள். எனவும்,

தரும நீதி தழுவிய சிந்தைகொண்
டிரிய வீடணன் றந்தரு ளொண்டொடி
திரிச டைக்கொடி நாடொறுந் தேற்றுஞ்சொ
லருளி னாற்றன தாவிபெற் றுய்ந்துளாள். எனவும்,

அன்ன ளாய வருந்ததிக் கற்பினாண்
மன்னு சோலையின் மாருதி யும்வரத்
தன்னி டந்துடித் தெய்துறச் சானகி
யென்னு மங்கை யினிதிருந் தாளரோ. எனவும்,

மூன்று செய்யுள்கள் காணப்படுகின்றன. இவை மூன்றாம் சண்டுப் பொருத்தமுடையனவே. இனிதிருத்தல் - இடந் துடித்தலால் (தனக்கு நன்மை வரும்போதும் என்று சிறிது) இனிமையோடு இருத்தல்.

ஷை

நலந்துடிக் கின்றதோ நான்செய் தீவினைச்
சலந்துடித் தின்னமுந் தருவ துண்மையோ
பொலந்துடி மருங்குலாய் புருவங் கண்முதல்
வலந்துடிக் கின்றில வருவ தோர்கிலேன்.

என்னும் ஙஉ-ம் செய்யுளில், 'தருவதுண்மையோ' என்பது 'தருவதோவிடர்' எனக் காணப்படுகின்றது. தருவது இன்னதென்பது வெளிப்படையாய் வருதலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து.

ஷை

நஞ்சனை யான்வனத் திழைக்கு நாளிடை
வஞ்சனை யால்வலந் துடித்த வாய்மையா
லெஞ்சல வீண்டுதா மிடந்து டித்ததா
லஞ்சலென் றிரங்குதற் கடுப்ப தியாதென்றாள்.

என்னும் ஙரு-ம் செய்யுள்,

நஞ்சனை யாளெனைக் கவர நண்ணிய
வஞ்சனை நாளுமென் வலந்து டித்ததா
லெஞ்சல விற்றைநா ளிடந்து டித்ததா
லஞ்சலென் றறிந்துரை யடுப்ப தியாதென்றாள்.

எனக் காணப்படுகின்றது. 'இழைக்குநாளிடை' என்பதும், 'வஞ்சனையால் வலந்துடித்த' என்பதும், 'அஞ்சலென்றிரங்குதற்கு' என்பதும் பொருத்தமின்மையிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து.

ஷை

புனைகழ லிராகவன் புயத்தை யோபுகழ்
வனிதையர் திலகத்தின் மனத்தின் மாண்பையோ
வினைகழ லரசரின் வண்மை வீக்கிடும்
சனகர்தங் குலத்தையோ யாதைச் சாற்றுகேன்.

என்னும் ௬௯-ம் செய்யுளில், 'வனைகழலரசரின் வண்மைவீக் கிடும்—சனகர்தங் குலத்தையோ யாதைச் சாற்றுகேன்' என்பது, 'சனகர்தங்குலத்தையோ தருமங்காத்தபே—ரனகர்தங் குலத்தையோ வாரைப்போற்றுகேன்' எனக் காணப்படுகின்றது. இச்சீதை யாற பிறந்தகுலமும் புகுந்தகுலம் இரண்டும் மேன்மையடைந்தன என்னும் பொருடந்து சிறந்து நிற்றலிற் பின்னையதே சிறப்புடைத்து. ஆரென்கிளவி ஈண்டு வழூவமைதிபோலும்.

௭௰

தருமமே காத்ததோ சழக்கன் றன்வினைக்
கருமமே காத்ததோ கற்பின் காவலோ
வருமையே யருமையே யாரி தாற்றுவா
ரொருமையே யெம்மனோர்க் குரைக்கற் பாலதோ.

என்னும் ௭௰-ம் செய்யுளில் 'சழக்கன்றன்வினைக்—கருமமே காத்ததோ' என்பது "சனகனல்வினைக்—கருமமே காத்ததோ' எனக் காணப்படுகின்றது. இராவணன்றீவினை கற்பைக் காத்ததாகக் கூறல் சிறப்பின்மையிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. மகளிர் கற்பில்வழூவின், அது பிறந்தகுலத்துக்கே பெருவசையையுண்டாக்குமாதலிற "சனகனல்வினைக்கருமமே காத்ததோ" என்றார். 'ஒருமையே' என்பதை "ஒருமையோடு" எனப் பாடாந்தரமாக்கிக் கொள்க.

நிந்தனைப்படலம்.

"நானநெய் விளக்க நாலிரு கோடி நங்கைய ரங்கையி லெடுப்ப
மேனிவீற் றெழுந்த மணியுடை யணியின் விரிகதி ரிருளெலாம் விழுங்கக்
கான்முதற் றொடர்ந்த நூபுரஞ் சிலம்பக் கிண்கிணி கலையொடுங் கலிப்ப
பானிறத் தன்னக் குழாம்படர்ந் தென்னப் பற்பல மழலையும் பகர"

என்னும் ௫-ம்செய்யுளில், 'பற்பல மழலையும் பகர' என்பது 'பற்பல மங்கையர் படர' எனக் காணப்படுகின்றது. 'படர்ந்தென மழலையும் பகர' என்பது, பொருத்தமின்மையிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து.

௬

அந்தரம் புகுந்த துண்டென முனிவுற் றருந்துயி னீங்கினு ளண்டைச்
சந்திரவதனத் தருந்ததி யிருந்த தண்ணறுஞ் சோலையின் றனையோ

*

மந்திரம் யாதோ யாரொடும் போமோ வென்றுமா மனமறுக் குறலா
லிந்திரன் முதலோ ரிமைப்பிலா நாட்ட முகிழ்த்தன ருயிர்ப்பவிந் திருப்ப.

என்னும் ௬௰ம் செய்யுள்,

அந்தரம் புகுதற் குன்னினன் முனிவுற் றருந்துயி னீத்ததோ வதன்மேற்
சந்திர வதனத் தருந்ததி யிருந்த தண்ணறுஞ் சோலைபுக் குறலோ
மந்திரம் யாதோ யாரொடும் போமோ வென்றுதம் மனமறுக் குறலா
லிந்திரன் முதலோ ரிமைப்பிலா நாட்டந் தெனவரு முயிர்ப்பவிந் திருப்ப.

எனக் காணப்படுகின்றது. 'அந்தரம் புகுந்த துண்டென முனிவுற் றருந்துயி னீங்கினன்' என்பதும், 'சோலையின் றனையோ' என்பதும், பொருத்தமில்லனவாதலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து.

௯௯

கூசி யாவி குலைவுறு வாளையு
மாசை யாலுயி ரரசழி வானையும்
காசில் கண்ணிணை சான்றெனக் கண்டனன்
ஊச லாடி யுளையு முளத்தினான்.

என்னும் ௨௨ம் செய்யுளில், 'ஊசலாடியுளையு முளத்தினான்' என்பது 'ஊசலாடு முளமொழிந் தோறுவான்' எனக் காணப்படுகின்றது. சானகி கூசியாவி குலைதலாலும், இராவணன் ஆசையா லுயிரழிதலாலும் சானகியின் கற்பிற்குக் கேடின்மை யறிந்தானாதலின் முற்கொண்டசந்தேகம் நீங்கினான் என்பார் 'ஊசலாடுமுள மொழிந்து' என்றாராதலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து.

௯௯

(வாழி சானகி) 'என்னும் ௨௩ம் செய்யுளின் பின்னர்,

என்ன வாழ்த்திய மாருதி யீதுரை
மின்னுங் காண்டு மெனமறைந் தெய்தினான்
சொன்ன வாளரக் கன்சுடு தீச்சுடு
மன்னை வைகுறு மவ்விடத் தாயினான்.

என ஒரு செய்யுள் காணப்படுகின்றது. இஃது எண்டுப் பொருத்தமுடையதென்பது, முன்பின் செய்யுட்களோ டியையுமாற்றாற் காண்க.

சி. கணேசையர்.

கடவுள் துணை

உபாத்திமைத்தொழில்.

உலகத்துள்ளவர்களா னனுசரிக்கப்படுந்தொழில்கள் பல. தொழிலாவது, உலகநடத்தற்கேதுவாய்த்தன்னையும் பிறரையுங்கருதி ஒருவர் நியதியாகச் செய்யுமுயற்சியேயாம். அங்ஙனம் தொழில் செய்யுங்கால் ஒரேதொழிலைச் செய்வோரெல்லாந் தம்முளொன்று கூடித் தாம் சிறப்படைதற்கேதுவாய பிரமாணங்களியற்றி ஓர் சங்கமாக வாழ்வர். இதனானே அத்தொழிலு மதனானத்தொழிலாளரு நன்கு மதிக்கப்பட்டுச் சிறப்படைதல் நிச்சயம். இதுவே இக்காலத்தில் ஐரோப்பா முதலிய மேலைத்தேசங்களிலுமுள்ள வழக்கு. உதாரணமாகச் சட்டவித்தை கற்று நியாயதுரந்தரராயினோரொரு கழகமும், வயித்தியங்கற்று வயித்தியத்தொழில் பூண்டவரொரு கழகமும், வர்த்தகஞ்செய்வோர் தம்முளொருகூட்டமும், மலைப்பிரதேசங்களிற் பயிர்செய்வோர் ஒரு கூட்டமும் உடையராயிருப்பர். இப்படியே யொவ்வோர்தொழிலாளருந் தம்முளோர் சங்கம் சேர்ந்து ஒருவர்க்குச் செய்ததீங்கு அச்சங்கத்தாரெல்லார்க்குஞ் செய்ததுபோலவும் ஒருவருக்குவந்தபெருமை எல்லோர்க்கும் வந்தது போலவும் பாவித்துச் சகோதரபாவத்துடன் வாழ்வர். இவ்விதமாயுள்ள தொழில்கள் மேலோங்குவதும் அல்லாதன அத்தொழிலாளருளொற்றுமையின்மையால் நசிப்பதும் யாவருமனுபவத்திற் காணலாம்.

இங்ஙனமாய தொழில்களுட்சிறந்தது உபாத்திமைத் தொழிலே. என்னை? பொருண் முதலியன தேடியவற்றானிப்பூதவுடம்பிற்கு மாத்திரமுறுதிசெய்ய இயன்றனவாய் மற்றத்தொழில்களைக் கற்றற்கும் இன்றியமையாக்கருவியுஞ் "சிற்றுயிர்க்குற்ற துணை" யுமாகிய கல்வியைப் போதிக்குந் தொழிலாதலின். மேலும் உபாத்தியாயரே எச்சாதியாரையு நன்னிலைப்படுத்துயர்த்துபவர்: அவ்வச்சாதிச்சிறுவர் மனதைத் தெருட்டியருளிவிடுபவரவராதலின். தரிசாகக் கிடக்கு நிலத்தை உழுதுபண்படுத்தி அதிலிடும் வித்து முளைத்துத்

தழைத்தோங்குமாறு செய்து மேழிச்செல்வனதுபோலத் தன்னையடைந்த சிறுவரது மனதைத் திருத்திப் புத்தியை விருத்தியடையச்செய்து சித்தத்தையூக்கப்படுத்தும் உபாத்தியாயன்றொழில் மிக்குயர்ந்த தென்பது. ஒருபாத்தியாயனுக்குக் கீழுள்ள சிறுவர்கள் அவன்றன்மையே சிறிதுசிறிதாகப் பின்பற்றுவர். "அரசனெவ்வழியவ்வழிக் குடிகள்" என்றபடி, உபாத்தியாயன் செய்வன, சொல்வன, எண்ணுவன ஒவ்வொன்று மவன்கீழ்க்கற்பவரிற் பிரதிபலித்தலொருதலையாம். ஒருபாத்தியாயனது செயல் மாணாக்கனுக்கு எழுதவாசிக்கக் கற்றுக்கொடுத்தல்மாத்திரமன்று. அஃது அவன்செய்கையின் ஓர் மிகச்சிறுபாகமேயாம். மாணாக்கன் தன்னாசிரியனிடம் பழகிய குணமே அவனடைந்த சீவியத்துச்சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமாகும். ஆகவே ஒருவன் றன்னாசானிட மடையுநன்மைதீமைகள் அவன் செய்யுஞ்சீவியத்தின் குணகுணங்களானறியப்படும்.

ஆதலின் உபாத்தியாயனது தொழிலின் பயன் உடனுக்குடன் அறியப்படுவதன்று. அவனால் மாணாக்கனுக்கு இவ்வளவு நன்மையல்லது இவ்வளவு தீமை விளைந்ததென்றும், இவ்வளவுவேலை தான்செய்யப்பட்டது: இது இத்தனைரூபா இத்தனை சதம்பெறுமென்றும் அளந்து நிச்சயித்தல்கூடாது. ஓர் நோயாளிக்கு வைத்தியஞ்செய்வோன்றிறம் அந்நோய்நீக்கம் அல்லது நீங்காமையானும், நியாயத்தலத்தில் ஓர் கட்சிக்காரனுக்காக வாதிக்கு நியாயதுரந்தரன்றிறம் அவனவ்வழக்கை வெல்வது அல்லது தோற்பதனாலும நிதானித்து அளக்கப்படும். உபாத்தியாயன்றொழிலோ அங்ஙனமன்று; அவன செய்கையின் பயனும பயனின்மையும் ஒருநாள் இருநாள் அல்லது ஒருமாதமிருமாதங்களில் அல்லது ஒருவருடமிருவருடங்களிற்றானு நிச்சயிக்கப்படாமையின். ஆதலினன்றே கற்போரெவருங் கற்கப்படுபவராகிய நல்லாசிரியரை அடைதல்வேண்டியதவசியமாயிற்று.

இங்ஙனமற்றைய தொழிலெவற்றினுமிக்க மேம்பாடுடைத்தாய இவ்வுபாத்திமைத் தொழில், அத்தொழிலாளருளொற்றுமையின்மையாற் சில விசேட குறைவுகளையுடைத்தாகின்றது. அவைதாம், உபாத்தியாயருடைய வேதனமிகக் குறைவாயிருத்தலும், அதனாலும்வே

று காரணங்களாலும் அத்தொழிற்கு மதிப்புக்குறைவு மென்பன. படிப்பித்தலுமொருதொழிலா யுறுதிபெற்றுக்கட்டுப்பாடடையாததே அவற்றின்காரணம். அக்கட்டுப்பாடும் பலதிறத்தராய உபாத்தியாயருந் தத்தந் தராதரத்துக்கேற்பச் சங்கங்கள் சேர்ந்து ஒற்றுமையுடையராய வழியே பெறப்படும். உபாத்தியாயருள் ஒற்றுமையின்மையால் அவர் வேதனமிகக்குறைய அதனாலத்தொழிற்குக் கௌரவக் குறைவாயிற்று. குறையவே அத்தொழிலிற் பிரவேசிப்பவருமரியராயினர். இக்காலத்திற் சிலர் ஓர்பாடசாலையி லுபாத்திமைத்தொழிலிலமர்ந்து, மற்றொரு உத்தியோகத்துக்கு வேண்டிய பரீக்ஷைகளுக்குப் படித்துத்தேர்ந்து அதிற் சித்தியெய்தியவுடன் தமது உபாத்திமைத்தொழிலைக் கைவிடுவர். இப்படிப்பட்டவர்களின் கருத்தெல்லாம் வேறுத்தியோகத்தின் மீதிருக்குமல்லாமல் பாடசாலையின் மீதிராது. உபாத்தியாயரெல்லாமொன்றுகூடி "உபாத்திமார் சங்கம்" என ஓர் சங்கத்தினராய் இத்திற உபாத்தியாயனின்ன வேதனத்துக்குக் குறைபினிசை வதில்லையென ஓர் கட்டுப்பாடுசெய்து கொள்ளினன்றி அவர் வேதனமுயர்வதும் அத்தொழிலாளர்க் கூக்கமுமின்றாம். மேலும் உபாத்திமைத்தொழிற்குக் கௌரவக்குறைவு நேர்ந்தது. அத்தொழிற்கருகரல்லாதாரனேகர் அதிற்பிரவேசித்தலினாலுமாம்—உபாத்திமைத்தொழில் மிக இலகுவானதென்றனேகர் எண்ணுகின்றனர். அது தவறு. படித்தவர்களெல்லாந் தாம் படித்ததைப் பிறர்க்குக்கற்பித்தலிலும் வல்லுநரெனல்கூடாது. வல்லுநரென்றல் செல்வர்களெல்லாம் உதாரகுணமுடையரெனல்போல அவ்வியாத்தியாம்.

கற்பிக்குந்திறனுமொருவர்க்கியற்கையில் அமைந்திருத்தல் விசேடம். "வரமுடன்புவியிற்றோன்றுங்" கவிச்சுரர்கள்போல உபாத்தியாயர்களும் அதற்கெனப் பிறத்தல்வேண்டுமென்பது ஒரு சாரார் கொள்கை. அது பொருந்தாது. என்னை? கவிகளுள் அதியுத்தம கவியே யுலகத்திற்கு வேண்டப்படுபவன். அன்றி மற்றை அதமர் மத்திமரன்று; உபாத்தியாயருளோ உத்தமரேயன்றி யேனைய மத்திமருங் கொள்ளப்படுபவராவாதலின். போதனாசக்தி இயற்கையிலமையப்பெறுரெங்ஙன மத்திறமையடைவரெனின், அதுவும் அத்

திறமையியற்கையிலமையப்பெற்ற நல்லுபாத்தியாயரையடுத்து பற்பல மாணாக்கர்க்குப் பற்பலவிஷயங்களைக் கற்பித்தலி லவர்கைக்கொள்ளும் விதிகளையும், பிரயோகிக்குமுபாயங்களையுமுற்றுநோக்கித் தாமுமவற்றைப்பயின்று கற்றலின்வருமென்க. போதனா ஞானத்தைக்கற்பித்தற்கெழுந்தன போதனாசிரியவித்தியாசாலைகள். "எட்டுச்சுரைக்காய் கறிக்குதவாத"துபோல் போதனாசிரியவித்தியாசாலையிற் போதனாஞானத்தைமாத்திரங் கற்றவளவில் நல்லாசிரியனாதலெங்ஙனமெனச்சிலர் நகையாடுவர். ஆயினுங் காரியங்களை நன்கு ஆராயுங்கால் அவர் நகைப்பின்பொருளன்மை தெள்ளிதிற்புலப்படும்.

உலகத்துள்ள எக்கருமத்தைச்செய்தற்கும் வேண்டப்படும் அறிவு இருவகைத்து. ஒன்று நன்குவகுக்கப்பட்டு ஒழுங்குபடுத்திய பொதுவிதிகளினறிவு. அதுவே சாத்திர அறிவு அல்லது சாத்திரஞானமெனப்படும். மற்றையது அச்சாத்திரஞானத்தை வெளிப்படையான் அல்லது குறிப்பினாற் றழுவிக் காரியங்களைச்சாதிக்குமிடத்துக் கரநயனாதியவயவங்களையுபயோகித்தலிற் கூர்மையுஞ்சாமர்த்தியமும் ஆகிய பிரயோகஞ்ஞானம். ஆதலின் போதிக்குமறிவும் "சாத்திரம்" "பிரயோகம்" என இருபாற்று. அவற்றுட்போதனாசாத்திரஞ்ஞானம் படிப்பித்தலிற்பீடிகையாயுள்ள பொதுவிதிகளுஞ்சிறப்புவிதிகளுமாம். பிரயோகஞ்ஞானம் பாடசாலையிற்செய்யப்படும் அப்பியாசம். பிரயோகம் முந்தியது. சாத்திரம் பிந்தியது. அது "இலக்கியங்கண்டதற்கிலக்கணமியம்பல்" போலும். சாத்திர அறிவும் பிரயோகமும் ஒன்றற்கொன்று துணையாவனவன்றி வெவ்வேறன்று. படிப்பித்தற்கு வேண்டும் பீடிகை விதிகளையறியாது குருட்டுத்தனமாகச் செல்லும் அனுபவஞானியும் பிரயோகானுபவஞ் சிறிதுமின்றிப் பகற்கனவுகாணுஞ் சாத்திரஞானியுமென இவ்விருவருந் தவிர்க்கப்படவேண்டியவர். சாத்திர அறிவும் அனுபவமுங்கலந்திருப்பவரே நல்லாசிரியர். சாத்திரஞானமில்வழிப் பிரயோகமும், பிரயோகமில்வழிச் சாத்திரஞானமுஞ் சிறப்படையா. கல்விகற்பிக்குமுறையைச் செவ்வனேகற்று உபாத்திமைத்தொழிலி லிதுகாறுஞ்செய்யப்பெற்ற சாதனங்களை நன்கு பயின்றவரேனும் அம்மாத்திரத்தில் அவர் நல்லாசிரியராகிவிடல் முடியாது. ஏனெனிற் கற்பி

த்தலின் மேலாந்தரமும் காலமிடங்களுக்கேற்ப மாறுபடும் பல காரியங்கள் சேர்ந்து சித்திப்பதொன்றும். சாதகமாகிய காரியங்களுள் படிப்பிக்குமுறைக்குரிய பீடிகாவிதிகளையுஞ் சிறப்புவிதிகளையுங்கற்றலும் ஒன்று. அங்ஙனம் அவைகளைக்கற்றலால் உபாத்தியாயத்தொழிலிற் புதிதாகப்பிரவேசிக்குமிளைஞன் அனேக தவறுகளினின்றுந் தப்பித்துக்கொள்வன்; தான் முன்செய்ததையாதல் மற்றையோர் செய்துவந்ததையாதல் குருட்டுத்தனமாய்ப் பின்பற்றிச் செய்யான். அன்றியுந் தன்னனுபவத்தைப் பொதுவிதிக்கிணங்கத் திருத்தி மிக்க பலனுறச்செய்வன்; அதுமட்டோ, தன் முயற்சியையுமோர் "தொழிலி"னது கௌரவத்தையடையச்செய்வன்.

ஆதலின், கற்பிக்குமறிவுக்குரிய சாத்திரஞ்ஞானம், உபாத்தியாயராவார் எல்லாராலு மவசியங் கற்கப்படவேண்டியதென்பது. அது போதனாசத்தி இயற்கையிலமையப்பெறார்க்கேயன்றிப் பெற்றார்க்கு மிக்க துணையாம். போதனைமுறையைப்பயிறலால் மத்திமராயிருப்பவர் உத்தமராகவும், உத்தமராயிருப்பவர் உத்தமோத்தமராகவும் ஆவர். இப்போதனைமுறையும்—ஆசாரியன்றன்மையும், மாணுக்கன்றன்மையும், ஈதலியற்கையுமென மூவகைத்து. ஈயப்படுவனவற்றினியற்கை யீதலியற்கையுளடங்கும். அவற்றை மேற்கூறுதும்.

தி. சதாசிவ ஐயர்.

தமிழணியிலக்கண வரலாறு.*

———o———

தமிழிலக்கணம் எழுத்துச்சொல் பொருள் யாப்பு அணியென்னும் ஐந்து பகுதிகளை யுடையது. இப்பாகுபாடனைத்து மடங்கிய இலக்கண நூல்கள் சிறுபான்மையா யுள்ளன. இவற்றுள் மிகப்பண்டையதும், இக்காலத்துத் தமிழுக்கிலக்கணமா யெடுத்தாளப் படுவதுமாகிய நூல் தொல்காப்பியம். இந்நூலாசிரியர் தமிழிலக்கணத்தை எழுத்துச் சொல் பொருளென மூவகையாக்கிக் கூறிப்

* காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ. P. சுந்தரராயரவர்கள் "ஞானபோதினியில்" எழுதி வெளிப்படுத்தியது.

போந்தாரேயன்றி யாப்பணிகளை வேறதிகாரங்களா யமைத்துக் கூறிற்றிலர். இயலிசைநாடகமென்னும் முத்தமிழையுங் கூறுவதாகிய அகத்தியம் வெகுகாலத்துக்கு முன்னரே இறந்தமையின், அகத்தியனார் இயற்றமிழ்ப் பகுதிகளை யின்னமுறைமைப்பட வகுத்து நூல் யாத்தனரென்று துணிதலியலாது: ஆயினும்,

"எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச்
செந்தமி ழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி"

எனத் தொல்காப்பியப்பாயிரச் சூத்திரத்துப் பனம்பாரனார் கூறியிருத்தலின் அகத்தியனாரும் தமிழின் பாகுபாடுகள் எழுத்துச் சொற்பொருள்களென்றே கொண்டனர்போலும். இம் மூன்று பகுதிகளையும் எழுத்தின் பின் சொல், சொல்லின்பின் பொருள் என முறைகாட்டிக் கூறுது இவ்வாசிரியர் இவற்றி னிலக்கணங்களை விரிவிக் கூறினரென்ப. முதனூலாகிய வகத்தியத்து விரிவிக்கூறிய முத்தமிழில் இயற்றமிழை வேறுபிரித்து அதன் பகுதிகளாகிய எழுத்துச் சொற்பொருள்களை முறைப்படுத்து ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் நூல்செய்ததுபோலவே தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத் தடங்கிக் கிடக்கும் யாப்பணிகளைப் பிற்காலத்தார் வேறியல்களாக அமைத்து இலக்கணநூல் செய்தனர். பிற்காலத்துத் தோன்றிய இலக்கண நூல்களி லொன்றாகிய நன்னூலை யியற்றிய பவணந்தி முனிவரும் எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பணிகளாகிய ஐந்து பகுதிகளையுமடக்கி நூல் கூறுவான் தொடங்கினமை;

"குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்
மெனுநான் கெல்லையி னிருந்தமிழ்க் கடலு
ளரும்பொரு ளைந்தையும் யாவரு முணரத்
தொகைவகை விரியிற் றருகென"

என்று அந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரத்துட் கூறியிருத்தலால் விளங்கும். எழுத்துச் சொற்களி னிலக்கணத்தைமாத்திர மினிதுணர்த்தித் தமிழ்ப்புலவர்களாற் புகழ்ந்துரைக்கப்படு மிந்நூல் ஏனைப் பொருள் யாப்பணிகளாகிய முப்பகுதிகளையு மடக்கிய நூலாயிருக்குமாயி னெத்துணைச் சிறப்பிற்றாகக்கொண்டாடப்படுமோ! தமிழினர்

திலக்கணங்களையு முணர்த்துவான்றொடங்கிய பவணந்தி முனிவர் செய்த நூலினுட் பொருள்யாப்பணிகள் காணப்படாமைக்குக் காரணம் யாதோவறிகிலோம். இலக்கண விளக்க முடையாரும் எழுத்து முதலிய பகுதிகளைந்தையு மடக்கி ஒரு நூலியற்றினர். இவ்வாறு இலக்கணப்பகுதிகள் யாவு மடங்கிய நூல்களன்றி இவற்றுள் ஒவ்வொன்றனையே விரித்துக் கூறு மிலக்கணநூல்களு முள. அவை யாப்பருங்கலக்காரிகை முதலியன. மேற்கூறியவாற்றால் அணியிலக்கணம் பண்டைக்காலத்து நூல்களில் தனித்து ஓரதிகாரமாகக் கூறப்படவில்லையென்பதும் பிற்காலத்து நூல்களில் வேறோரதிகாரமாகக் கூறப்பட்டதென்பதும் விளங்குகின்றன. சங்கத்தார் காலத்துத் தோன்றிய இலக்கணநூல்களில் இப்பொழுதுள்ளதாகிய தொல்காப்பியத்தைச் சிறிதாராய்வோமாயின், இந்நூலாசிரியர் காலத்து அணியிலக்கணத்தின் நிலைமை இத்தன்மைத்தா யிருந்ததென்பது நன்குபுலப்படும். இப்பழைய நூலின் பொருளதிகாரத்துள்ள பலவியல்களுள் உவமவியல் ஒன்று. இவ்வியல் பலவகையாகிய அணிகளுள் உவமமொன்றனையே கூறும். பொருட்புலப்பாட்டினுக் குபகாரமுடைத்தாதல் பற்றி இவ்வியலை ஆசிரியர் பொருளதிகாரத் தடக்கினார். தொல்காப்பிய வகத்திணையியலில் அவர் உவமத்தினை உள்ளுறையுவமம் ஏனையுவமமென இருகூறாக்கிச் சுருக்கியோதி உவமவியலுள் அவற்றை விரித்துக் கூறினார். உவமத்தின் கூறுபாடுகள் தொல்காப்பியத்துட் கூறியபடி நான்காகும். அவை தொழில் பயன் வடிவு வண்ணம் என்பனவாம். பிற்காலத்து நூல்களிலோ வென்றால், இவ்வணி பலவகையாகித்தோன்றும். உவமம் பலவகையாயிருத்தலானும் வேறு பல அலங்காரங்களுக்கு அடியாயிருத்தலானும் பிற்காலத்துத்தோன்றிய அலங்கார நூல்கள் இதனைப் பலவகையாக்கியும் வேறுபல அலங்காரங்களைக் கூட்டியும் பொருளணியிலக்கணங் கூறுவன வாயின. சொல்லணி யெத்துணைச் சிறப்பிற்றாய்ப் பிற்காலத்து நூல்களிற்காணப்படுகின்றதோ அத்துணைச்சிறப்புடைத்தாகத் தொல்லாசிரியர் கருதவில்லை யென்பது பழைய நூல்களையும் பிற்காலத்துச் செய்யுட்களையும் ஒப்பிட்டுச் சீர் தூக்கி நோக்க விளங்கும்.

*

தொல்காப்பியர் உவமமொன்றனையே அணியாகக் கொண்டனர். பொருளணிகள் பல உவமத்தினடியாகத் தோன்று மென்னுங் கருத்து அப்பையதீக்ஷிதரியற்றிய சித்ர மீமாம்ஸையிலுள்ள

* உவமை யென்னுந் தவலருங் கூத்தி
பல்வகைக் கோலம் பாங்குறப் புனைந்து
காப்பிய வரங்கிற் கவினுறத் தோன்றி
யாப்பறி புலவ ரிதய
நீப்பறு மகிழ்ச்சி பூப்ப நடிக்குமே.

என்னும் பொருள்கொண்ட ஆரியையாலும் புலப்படும். பிற்காலத்து நூல்செய்த ஆசிரியர் உவமத்தின் விகற்பங்களை வேறு குறியிட்டு வெவ்வேறலங்காரங்களாக்கி புரைத்தனர். தொல்காப்பியர் அவற்றை உவமமாகக் கருதினரேயன்றி வேறு பெயராற் கூறிற்றிலர். இவ்வுவமத்தின் வேறுபாடுகளுட் குறிப்பினால் உவமை கோடலொன்று. இதனை நச்சினார்க்கினியர்,

"உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளுங் காலை"

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் 'உள்ளுங்காலை' என்பதனாற் கொண்டார். இதைக் குறித்த இவ்வுரையாசிரியருரை இங்கு ஆராயத் தகுந்தது. "என்ற வியப்ப வென்றவை யெனாஅ" என மேல் வருஞ் சூத்திரத்துள் "என்ற" வென்பதோர் உவமவுருபு கூறினமையின், "வாயென்ற பவளம்" எனவும், "வாய்பவளமாக" எனவும், "வாய்பவளம்" எனவும் வருவனவும், அக்குறிப்புவமையின் பகுதியெனவே படும். இவற்றை வேறுவேறு பெயர் கொடுத்து விரித்துக்கூறாது முன்னத்தி னுணர்வனவே யிவை யெல்லா மென்னுந் துணையே இலேசினாற்கூறி யொழிந்ததென்னை யெனின், இவற்றாற் செய்யுள் செய்வார் செய்யும் பொருட்பகுதி எண்ணிறந்தனவாகலின், அப்பகுதியெல்லாங் கூறாது பொதுவகையான் வரையறைப்படும் இலக்கணமே கூறி யொழிந்தா ரென்பது. வாயென்ற பவளமெனவும் வாய்பவளமாக வெனவும் வாய்பவள மெனவும்

---

* உபமைகா ஶைலூஷீ ஸம்ப்ராப்தா சித்ர பூமிகா பேதான்।
ரஞ்ஜயதி காவ்யரங்கே ந்ருத்யந்தீ தத்விதாம் சேத: ॥
என்ற ஆரியையின் மொழிபெயர்ப்பு இது.

வந்த பவளக் குறிப்புவமைகளை இக்காலத்தார் உருவக மென்றே வழங்குப. இனி வாய் பவளமெனவும் கண் கருவிளை யெனவும் பெயர்ப்பயனிலைவரின் அவற்றை ஒற்றுமைகாட்டி உருவகமென்றாராகலின் அதுவும் உவமையெனவே படுமென்பது. பொருளை உவமமாக்கி உவமையைப் பொருளாக்கிக் கூறுவதும் ஒருவமைவிகற்பமாகின்றது. 'திருமுகம் வீழ்ந்த தெய்வத் தாமரை' என்ற விடத்துத் திருமுகம் உவமையும் தாமரை பொருளுமாயின. இஃது உவமத்தொகையாங்கால் முகத்தாமரையென நிற்கும். இதைக்குறித்து நச்சினார்க்கினியர் 'இவற்றை வேறு உருவகமென்னும் பிறர் மயங்குப' என்றார். இவ்வாறன்றி இன்னும் பலவாறாக வேறுபட்டு வந்த உவமச்சாதிகளை ஆசிரியர்,

"வேறுபட வந்த வுவமத் தோற்றங்
கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்"

என்ற சூத்திரத்திலடக்கினார். இதனுரையில் நச்சினார்க்கினியர் உவமத்தின் வேறுபாடுகளை விரித்துரைத்து உதாரணங்காட்டி விளக்கியிருக்கின்றார். இவ்வுதாரணச் செய்யுட்களுட் சில தண்டியலங்காரவுரையில் வேற்றுமையணிக்கும் தற்குறிப்பேற்றவணிக்கும் இலக்கியமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. தண்டியலங்காரத்து நிரனிறை யென்ற பெயராற் கூறப்பட்டிருக்கும் அணியினைத் தொல்காப்பியர் உவமத்தின்பாற் படுத்தோதுவர். ஆயினும் தொல்காப்பியத்துக் கூறிய நிரனிறை உவமையையும் பொருளினையும் நிரலேநிறுத்து ஒப்புமை கோடலொன்றனையே குறித்தது. தண்டியலங்காரத்துள்ள நிரனிறையோ வெனின், இவ்வாறன்றி இன்னும் பலவாகச் சொல்லையும் பொருளையும் நிரலே நிறுத்துப் பொருள்கொள்வது. இவ்வணியைத் தண்டியாசிரியர் தமது காவ்யாதர்சத்துட் கிரமமென்றும் சந்திராலோகமுடையார் யதாஸங்கிய மென்றும் கூறுவர்.

உவமத்தின் பலவிகற்பங்களையும் வேறணிகளாக்கி யுரைத்தல் நச்சினார்க்கினியர்க்கும் உடன்பாடன்மை அவர் இச்சூத்திரத்துக் கூறிய வுரையால் நன்கு புலப்படும். "இனி இவ்வோத்தினிற் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றையுஞ் சொல்லதிகாரத்தினுள்ளுஞ் செய்யுளியலுள்ளுஞ் சொல்லுகின்ற சில பொருள்களையும் வாங்கிக்கொ

ண்டு மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத்தாசிரியர் நூல் செய்தாருமுளர். அவை ஒரு தலையாகச் செய்யுட்கு அணி யென்று இலக்கணங் கூறப்படா...... .... அல்லதூஉம் பொருளதிகாரத்துப் பொருட்பகுதிகளெல்லாஞ் செய் யுட்கு அணியாகலான் அவை பாடலுட் பயின்றவை யெனப்பட்டன என்றதனுன் அவையெல்லாந்தொகுத்து அணியெனக்கூறுது வேறு சிலவற்றை வரைந்து அணியெனக்கூறுதல் பயமில் கூற்றுமென்ப து" என்றும், "இனி இரண்டு பொருளெண்ணியவற்றை வினைப்படு க்குங்கால் 'ஒருங்கு' என்பதோர் சொற்பெய்தல் செய்யுட்கு அணி யென்ப. பிறவும் இன்னோரன்ன பலவுஞ் செய்யுட் கணியாமென் பது அவர் கருத்து. ஒருங்கே யென்பதேயன்றி மூன்று தாழிசை யுண் மூன்று பொருள் கூறி 'எனவாங்கு' என்பதொரு சொல்லான் முடிந்தவழியும் எனவாங்கு என்பதோர்மொழி, எனவென்பது ஓரலங்காரமெனல் வேண்டுமாகலான் அவ்வாறு வரையறுத்துக் கூறலமையாதென்பது. பிறவும் அன்ன. இனி அவற்றைப் பொரு ளுறுப் பென்பதல்லது அணியென்பவாயிற் சாத்தனையுஞ் சாத்தனு லணியப்பட்ட முடியுந்தொடியு முதலாயவற்றையும் வேறு கண்டாற் போல அவ்வணியுஞ் செய்யுளின் வேறாகல் வேண்டுமென்பது" என் றும், "இனிச்செய்யுட் கணிசெய்யும் பொருட்பகுடை எல்லாங் கூறுது சிலவே கூறி ஒழியின் அது குன்றக்கூறலாமென்பது" என்றும் அவர் கூறியிருத்தலால் உவமத்தினைத்தவிர்த்து வேறு சிலவற்றை அணியாகக் கொள்ளுதல் பயனின்றென்பது அவர் கருத்து.

தொல்காப்பியர் உவமமொன்றனையே ஓரியலாக்கி இலக்கணங் கூறினாராக, இவர்க்குப்பின் வந்த இலக்கண நூலாசிரியர்களின் கொ ள்கையைச் சிறிதாராய்வோம். சங்கத்தார் காலத்துத்தோன்றிய நூல்களுள் தொல்காப்பியத்தைத் தவிர்த்து அகப்பொருளைப்பற்றிய இறையனாரகப்பொருளும் புறப்பொருளைப்பற்றிய பன்னிரு படல மும் புறப்பொருள்வெண்பாமாலையும் போன்று அணியிலக்கணத் தைக் கூறும் நூல்கள் வேறு காணோம். யாப்பிலக்கண நூல்கள் அக் காலத்து வேறு சில தோன்றி வழங்கி வந்தன. இவற்றுட் சிலவற் றை யியற்றிய ஆசிரியர்கள் இன்னாரென்பது,

"தொல்காப் பியப்புலவர் தோன்ற விரித்துரைத்தார்
பல்காய னூர்வகுத்துப் பன்னினார்—நல்யாப்புக்
கற்றோர் மதிக்குங் கலைக்காக்கை பாடினியார்
சொற்றார்தந் நூலிற் றெருத்து"

என்னும் வெண்பாவால் விளங்கும். தொல்காப்பியரைத் தவிர்த்து இங்குக்கூறிய பல்காயனூர் காக்கைபாடினியா ரென்னு மிவர்களே யன்றி நத்தத்தனார் அவிநயனார் மயேச்சுரனார் என்ற ஆசிரியர்களும் யாப்பு நூல் யாத்தனரென்பது யாப்பருங்கலக்காரிகையி னுரையாலும் வீரசோழியயாப்புப் படலத்தினுரையாலும் இனிது புலப்படும். தொல்காப்பியர் காலத்தாயினும் அன்றி அவர் காலத்துக்குச் சிறிதுபின்னராயினும் அணியிலக்கணநூல் வேறு யாதொன்றும் இயற்றப்பட வில்லையென்றே கொள்ளல் வேண்டும். சங்கத்தார் காலத்துத்தோன்றிச் சிறிதுகாலம் வழங்கிவந்து பின் இறந்துபோன மிகப்பழைய நூல்கள்போன்று அலங்காரநூல்களும் முற்காலத்துச் சில தோன்றிப் பின்னிறந்தனவெனக் கருதலமையாதோ வெனின், அவ்வாறு கருதுதற்குச் சான்றுயாதும் காணப்படவில்லை. இக்காலத்து எங்கும் புலவர்களா லணிகளுக்கிலக்கணமா யெடுத்தாளப்பட்டு வருவதாகிய நூல் தண்டியலங்காரம். இந்நூலைத்தவிர்த்து மாறனலங்காரம் என்ற பிறிதோரலங்காரநூ லுண்டு. தமிழின் ஐவகையிலக்கணங்களையும் ஒருங்கே முறைப்படுத்துக் கூறும் இலக்கண நூல்களும் சில உள. இவற்றுள் இலக்கண விளக்கம் முற்கூறப்பட்டது. இதுபோன்றதாகிய மற்றொரு நூல் வீரசோழியம். இவ்விரண்டனுள் இலக்கண விளக்கம் மிகப்பிற்காலத்தது. இதிலுள்ள அணியியல் பெரும்பான்மையும் தண்டியலங்காரத்தைத் தழுவி யெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. வீரசோழியம் மிக முற்காலத்ததுமன்று மிகப் பிற்காலத்தது மன்று. இவ்விலக்கண நூல்தோன்றிய காலத்தைச் சிறிதாராய்வோம். இது வீரசோழன் காலத்தில் அவன்கீழ்ப்பொன் பற்றியூரிற் சிற்றரசு புரிந்த புத்தமித்திர அரசனால் எழுதப்பட்டு அவ்வீரசோழனது பெயர் * வகிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. இவ் வீரசோழனென்னும் அரசன் இன்னகாலத்தின னென்பதை நாம் ஆராய்ந் தறிவோமாயின் இந்த இலக்கண நூல் தோன்றிய காலத்தினை

* வீரசோழியப் பதிப்புரை.

ஒருவாறு வரையறுத்துக் கூறல் இயலும். வீரசோழனென்றபெயர் இந்நூலாசிரியர் காலத்தரசுபுரிந்து வந்தசோழன் ஒருவன் மாத்திரமே கொண்டபெயரன்று. சோழர் பரம்பரையிலுள்ள வேறு சில வேந்தர்களும் இப்பெயர் வகித்திருந்தார்களென்பது விளங்குகின்றமையின், இஃது ஒரு சோழனுக்குரிய பெயரன்றென்பதும், சிறப்புப்பற்றிப் பலசோழர்களாற் புனையப்பட்டதென்பதும் புலப்படும். இஃது எங்ஙனமோவெனின், * முதற்பராந்தக சோழனுக்கும் கீழ்நாட்டுச் சாளுக்கியர் பாரம்பரையைச்சார்ந்த † ஒன்பதாம் விஷ்ணுவர்த்தனனென்னும் அரசனுக்கும் வீரசோழனென்ற பெயருண்டு. இவர்கள் போலவே இந்நூல் தோன்றியகாலத்துச் சோழநாட்டில் ஆண்டுவந்த அரசனும் வீரசோழனென்னும் பெயரைப் பூண்டிருந்தனனென்பது தெளிவாய் விளங்குகின்றது. இவ்வரசனியற்பெயர் யாதோவெனின், வீரசோழியத்தின் சந்திப் படலத்துள்ள,

ஆவி யனைத்துங் கசதநபமவ் வரியும்வவ்வி
லேவிய வெட்டுமெய்வ் வாறுஞ் ஞான்குமெல் லாவுலகு
மேவிய வெண்குடைச் செம்பியன் வீரரா சேந்திரன்றன்
நாவியல் செந்தமிட் சொல்லின் மொழிமுத லன்னுதலே.

என்னும் செய்யுளால் இச்சோழன் வீரராசேந்திர னென்னும் பெயரினன் என்பது புலப்படும். இவ்விடத்தன்றி அலங்காரப் படலத்து இவ்விலக்கண நூலினுரையாசிரியராகிய பெருந்தேவனார் எட்டாரைச்சக்கர மென்னுஞ் சித்திரக்கவிக்கிலக்கியங் காட்டியுள்ள செய்யுளை விளக்குமிடத்து "இதன் கணிரண்டாநேமியிற் கயிலகுலகரனு நான்காநேமியிற் காவேரிவல்லவனு மாறுநேமியிற் கண்ணுமுனறிவானு மெட்டாநேமியிற் கரிகாலனும் பத்தாநேமியில் விக்கிரமசோழனும் பன்னிரண்டாநேமியில் வளவ நாராயணனும் பதினாலாநேமியில் வீரராசேந்திரனும் பதினாறுநேமியிற் பரநிருபகாலனுமென எட்டுப்பெயரும் புலப்படும்" என்று கூறியிருத்தலின் இவ்வரசனுக்குப் பல பெயர்களுண்டென்பது நன்கு புலப்படும். மேலெடுத்துக்காட்டிய வீரசோழியச்செய்யுளிற் கூறியுள்ள வீரராசேந்திரனே இங்குக்கூறப்

* Parantaka I. † VishnuvardhanaIX of the Eastern Chalukya Dynasty. Dr. Hultzsch's *South Indian inscriptions*. Vol. I. p. 32.

பட்டிருக்கும் வீரராசேந்திரனென்பதற்கு ஐயமில்லை. இவ்வுரையின் கண் * உள்ள

"விண்கூ டலசங்க மத்துடைந்த வேல்வடுகெ
ரெண்கூ டலறு மிருங்கானிற்—கண்கூடப்
பண்ணினுன் றன்னுடைய பாதம் பணியாமைக்
கெண்ணினுர் சேரு மிடம்"

"மின்னுர் வடிவேற்கை வீரரா சேந்திரன்றன்
பொன்னுர் பதயுகளம் போற்றுது—கன்னுடர்
புன்கூ டலசங்க மத்திரெனும் போருடைந்தார்
நன்கூ டலசங்க மத்து."

என்றவெண்பாக்களால் இவ்வரசன் கூடலசங்கம் என்னுமிடத்து நடந்த போரில் வெற்றியடைந்தமை விளங்குகின்றது. இத்தேயத்தின் தென்னுட்டுச் சிலாசாதனங்கள் † இப்போரைப்பற்றிக் கூறும். ஆகலின் நூலாசிரியராகிய புத்தமித்திரரும் உரையாசிரியராகிய பெருந் தேவனுரும் ஒருகாலத்தினரென்பது புலப்படும். ஸ்ரீ: தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் தமிழுலகத்துக்கு மிகப்பயன்படுமாறு பதிப்பித்த வீரசோழியத்தின் பதிப்புரையில் 'உரையில் எடுத்துக்காட்டாகப் பல செய்யுட்களை விக்கிரமசோழன் மகன் மகனுகிய அநுபமசோழனது புகழாகப்பாடிச் சேர்த்ததனுல் உரையாசிரியரும் ஆசிரியரும் ஒரேகாலத்தினராயிருத்தல் வேண்டும். "உரையைக்கடனுகவே நவின்றுன்" என்றுரைச்சிறப்புப்பாயிரத்தார் கூறினமையால் அவர் புத்தமித்திரனுர் மாணுக்கரிலொருவரென உத்தேசிப்பாரும் பலருண்டு" ‡ எனக்கூறியிருத்தலால் அவர்கருத்து மிதுவேயாகின்றது. கொப்பமென்னுமிடத்தில் நடந்தபோரில் இராசேந்திரதேவனென்னும் சோழன் வெற்றியுறப்பொருதமை ஒரு சிலாசாதனம் $ கூறும். வீரசோழியத்தினுரையில் இப்போரைக்குறித்த செய்யுளொன்று இலக்கியமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இச்செய்யுள்,

* அலங்காரப்படலவுரை—ப. 187. 8. † Dr Hultzsch's *South Indian Inscriptions* Vol II. Part II. Introduction to No 58 p-p. 229-232. ‡ வீரசோழியப்பதிப்புரை—ப. 24. $ Dr. Hultzsch's *South Indian Inscriptions* Vo.l I. p. 134, No. 127.

"தற்றுற் றன்றிவெம் போர்செய்த விற்கைப் பன்மன்முன் போடலோர் - தத்திற் றன்றவன்பாய்பரி வுய்த்துத் தம்மைகோன் டோடிய, வெற்றச்செம்பியன் பார்புகழ்கொற்கைக் கண்டன்வன் பாரதம்-வெற்புக்கொண்டுதின் போர்புரி கொப்பத் தன்றெதிர்ந்தோர் பெற, கொற்றத்தொங்கல்சிங் காதனை யொற்றைச்சங்குவெண் சாமரை - குத்துப்பந்தர்முன் பாவிப முத்துப்பந்தருன் றன்மகி, ழொற்றைப் பெண்டிர்மண் டாரமொ டொற்றைத் தன்பெருஞ் சேனையு, மிட்டிட் டன்றுடைந் தான்வசைப் பட்டுக் கண்டவன் காரனே" *
என்பது. கலிங்கத்துப்பரணி யிராசபாரம் பரியத்தும்இதைக்குறித்த

ஒருகளிற்றின்மேல் வருகளிற்றையொத்
துலகுயக்கொளப் பொருதுகொப்பையிற்
பொருகளத்திலே முடிகவித்தவன்
புவிகவிப்பதோர் குடைகவித்ததும். †

என்றசெய்யுளொன்றுண்டு. கோப்பத்தில் நடந்தபோரைக்கூறும் செய்யுளைப் பெருந்தேவனார் இலக்கியமாகக்காட்டியிருத்தலின் இவர் இராசேந்திர தேவன் காலத்தும் இருந்தனரெனக்கூறுதற்கிடமுண்டு. கி. பி. பதினொன்றும் நூற்றாண்டின் பிற்பாகத்தும், பன்னிரண்டா நூற்றாண்டினுடைய முற்பாகத்திலும் அரசுபுரிந்துவந்த குலோத்துங்க சோழதேவனுக்கு ‡ முன்னாண்ட சோழர்களின் முறைமையின்னதெனச் சிலாசாதனங்களாலறியலாம். இராசராசதேவன், இராசேந்திரசோழன், இராசேந்திரதேவன், வீரராசேந்திரதேவன் என்னுமிவ்வரசர்கள் § குலோத்துங்கசோழதேவனுக்கு முன்னர் இங்குக்காட்டிய முறைப்படி ஆண்டுவந்தமை விளங்குகின்றது. வீரராசேந்திரதேவன் கி. பி. 1063-ஆம் ஆண்டின் பின்னரும் ஆண்டுவந்தமை ஒரு சிலாசாதனத்தாற் புலப்படுகின்றது.¶ ஆகலின் வீரசோழியமென்னு மிலக்கணநூலும் அதன் உரையும் கி. பி. பதினொன்றும் நூற்றாண்டிலெழுதப்பட்டன வென்று கொள்ளல்வேண்டும்.

(தொடரும்.)

---

* வீரசோழியம், யாப்புப்படல உரை—செய்யுள் 34-ப. 136.
† கலிங்கத்துப்பரணி, இராசபாரம்பரியம்—27.
‡ கி. பி. 1064—1113. Dr. Hultzsch's *South Indian Inscriptions* இவ்வரசன் ஆண்டகாலம் சிறிது வேறுபட்டும் தோன்றும்.
§ Dr. Hultzsch's *South Indian Inscriptions* Vol. II, Part II, Introduction of No. 38.
¶ " " " p. 229 232.

DEPARTMENT OF AGRICULTURE, MADRAS.

விவசாயக் குறிப்புக்கள் *

I

விவசாய பாடசாலை.

ஜூன் மாதத்தில் விவசாய பாடசாலை கோயம்புத்தூரில் திறக்கப்பட்டது. சைதாப்பேட்டை விவசாய பாடசாலையில் மாணாக்கர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளம் கொடுத்ததுபோல, கோயம்புத்தூர்ப் பாடசாலையில் கொடுக்கப்படாது. ஆனால் மாணாக்கர்கள் வசிக்கும் இடங்களுக்கும் அவர்களைப் படிப்பிப்பதற்கும் கட்டணமொன்றும் கட்டவேண்டியதில்லை. மாணாக்கர்கள் தங்கள்சாப்பாட்டுச்செலவைத் தாங்களே செய்துகொள்ளவேண்டியது. பிரவேசத்திற்கு அநேக விண்ணப்பங்கள் வந்தன. ஆனால், பாடசாலைத் தலைவர் 22 மாணாக்கர்களை மாத்திரம் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடியவரானார். இவர்களில் 14பேர் மெட்ரிகுலேஷன் பரீக்ஷையில் தேர்ந்தவர்கள். மீதி 8 பேர் பாடசாலைத்தலைவருடைய நற்சாட்சிப் பத்திரிகையினால் பரீக்ஷையில் தேர்ந்தவர்களாயிருக்கவேண்டுமென்னும் விதியிலிருந்து கவர்ன்மெண்டாரால் முக்கியமாய் நீக்கிவிடப்பட்டார்கள். மாணாக்கர்களை விவசாய பாடசாலைக்குப் பொறுக்கும்போது பாடசாலைத் தலைவருடைய முக்கியகருத்து என்னவென்றால், பயிராளிகளுடையவும் விசேஷ நிலங்களை உடையவர்களுடையவும் பிள்ளைகளுக்குப் பண்ணையில் உயர்ந்த விவசாயத் தொழில்களைக் கற்பித்து அத்தொழில்களைத் தங்களுடைய நிலங்களில் உபயோகப்படுத்தும்படி செய்வது. ஒவ்வொரு மாணாக்கனும் தானே நிலத்தை உழுது, விதைவிதைத்து, கிருஷிகளைப்போல் ஒவ்வொருநாளும் செய்யவேண்டிய வேலைகளையெல்லாம் செய்துவரவேண்டும். அப்படிச் செய்வதினால் அவன் பிறகு தன்குடியானவர்களுக்கும் கூலிக்காரர்களுக்கும் கற்பிக்கக்கூடியவனாவான். இந்தக்காரணம்பற்றியே தேகசவுக்கியமும் பலமுமுள்ளமாணாக்கர்களைப் பாடசாலையில் சேர்க்கிறார்கள்.

---

* இவை சென்னை "விவசாயடிபார்ட்மெண்"டாரிடமிருந்து, பத்திரிகையில் வெளியிடும்படி எமக்கு அனுப்பப்பட்டவை. ப - ர்.

*

மாணுக்கர்கள் வசிப்பதற்காக ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஆறுமாணுக்கர்கள் வசிக்கும்படியான பத்து வீடுகளைக் கட்டும்படி சர்க்கார் உத்திரவு செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால், எல்லாவித ஜாதி மாணுக்கர்களுக்கும் தாங்கள்வசிப்பதற்குத் தகுந்த இடமுண்டு.

II

நெல்விதை விதைத்தல்,

அநேக இடங்களில் இப்போது சம்பாப்பயிருக்காக நாற்றுப் பயிரிடுவார்கள். திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் நாற்றுக்காக ஒவ்வோர் ஏகராவுக்கு 60 - பட்டணம்படி நெல்விதை விதைக்கிறார்கள். மற்றத் தமிழ் ஜில்லாக்களில் ஓர் ஏகராவுக்கு 30 முதல் 40 பட்டணம்படி நெல்விதை விதைக்கிறார்கள். கிருஷ்ணு ஜில்லாவில் 5 அல்லது 6 பட்டணம்படி மாத்திரம் விதைக்கிறார்கள். கிருஷ்ணு ஜில்லாவில் வளரும் பயிர்கள் இதர ஜில்லாக்களில் வளரும் பயிர்களைப்போல நன்றாயிருக்கிறபடியால், திருநெல்வேலிஜில்லாவிலும் இதர தமிழ்ஜில்லாக்களிலும் விதைகள் அதிகமாய் வீணுக்கப்படுகின்றனவென்பது தெளிவாயிருக்கிறது. இப்படி வீணுக்கப்பட்ட விதையினுல் அநேக ஜனங்களைப் போஷிக்கலாம்.

கிருஷ்ணு ஜில்லாவில் ஏன் கொஞ்சவிதை விதைக்கிறார்களென்றால் அவ்விடத்தில் நாற்றங்காலுக்கு நல்ல எருப்போட்டு விதைகளை அதிக நெருக்கமாயில்லாமல் தூரமாய் நடுகிறார்கள். இப்படிச் செய்வதால் பயிர்கள் பெரிதாய் வளர்கின்றன. நாற்று நடும்போது ஒரு துளையில் ஒரு செடியை நடுகிறார்கள், வளர்வதற்கு வேண்டிய இடமிருப்பதால் நாற்றிலிருந்து அநேக பக்கக்கிளைகள் உண்டாகின்றன. நெருக்கமாய் நடப்பட்ட பத்துச்செடிகளைப் பார்க்கிலும் அதிகக் கதிர்களை இக்கிளைகளெல்லாம் சேர்ந்துவிடுகின்றன. ஏனென்றால் இந்தப் பத்துச்செடிகளுக்கும் வளர இடமில்லை. அவைகள் ஆகாரமின்மையால் இளைத்துப்போயின. அது எப்படியென்றால் ஒரு கால்நடைக்குவேண்டிய புல்மேயும் நிலத்தில் அநேக மாடுகளை மேய்த்தால் அவைகள் இளைத்துவிடுவதுபோலப் பயிர்களும் இளைத்துப்போம். இதற்கு திருஷ்டாந்தமாகக் கோயம்புத்தூரிலிருக்கும் சர்க்கார்பண்ணையில் ஒரே நாற்று நட்டிருக்கும் செடியிலிருந்து உண்டாகும் ஐம்பது பக்கக்கிளைகள் எண்ணப்பட்டன.

தென் ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் சிதம்பரத்துக்கு அருகிலே யிருக்கும் வீரசோழத்தில் ஒரு புத்தியுள்ள பயிர்க்குடியானவன் இந்தச் சங்கதியை தானே தெரிந்துகொண்டு ஓர் ஏகராவுக்கு 2½ பட்டணம்படி விதைமாத்திரம் உபயோகப்படுத்தி அவனுக்குப் பக்கத்திலிருக்கிற பயிராளிகளைவிட அதிகக் கண்டுமுதலை அடைகிறான்.

ஒவ்வொரு பயிராளியும் தன்னுடைய நிலத்தில் ஒரு துண்டில் இந்தவிஷயத்தை தானே சோதித்துப் பார்க்கவேண்டும். நாற்றங்காலில் ஒரு மூலையில் கொஞ்சம் விதைகளைத் தனித்தனியாய் விதைத்து நன்றாய் எருப்போட்டு ஒருமாசத்துக்கு அதிகப்படாமல் வளரவைத்துப் பிறகு நாற்றை நடவேண்டும். இந்த நாற்றுகளுக்கு வளர அதிகஇடமிருப்பதால் அவைகள் சீக்கிரம் வளர்ந்து ஒரு மாதத்தில் அவைகளைப் பிடுங்குவதற்குப் பக்குவமாய்ப் பெரிதாய் வளர்ந்திருக்கும். நாற்று நடும்போது பூமி வளமாயிருந்தால் ஒவ்வொரு செடியும் ஒரு சாண் தூரத்தில் நடவேண்டும். பூமி வளமாயில்லாவிட்டால் ஒவ்வொரு செடியும் அரைச் சாண் தூரத்தில் நடவேண்டும். கொஞ்சநாளைக்குப் பூமியில் நீர் அதிக ஆழமாயிருக்கும்படி செய்யக்கூடாது. முக்கியமாய்க் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்கள் வேறே கிடையா. முதலில் செடிகள் மிகவும் எளிமையாயிருக்கும். ஆனால் இரண்டு மாதத்தில் அனேக பக்கக்கிளைகள் உண்டாகி வழக்கத்தைப்போல நடவுநட்டதுபோற் புலமுழுதும் அடர்ந்த பயிர்களாயிருக்கும். அறுப்புக்காலத்தில் இந்தச் செடிகள் அதிக தானியங்களைக் கொடுப்பதாகத் தெரியவரும். மேலும் தானியங்கள் சாதாரணமாய்ப் பயிரிட்டுவரும் தானியங்களைவிடப் பெரிதாயும் பளுவாயுமிருக்கும்.

III

சென்னை இராஜதானியின் அனேக இடங்களில் பயிரிடும் குடிகள் தங்களுடைய நன்செய் நிலங்களை எருவிடுவதற்காகப் பச்சை இலைகளையும் கொழுஞ்சி இலைகளையும் சேகரித்துக் கட்டை வண்டி, ரெயில்வண்டிமூலமாய் அதிகப் பணம் செலவுசெய்து கொண்டுபோகிறார்கள். இவ்விதமாக அதிகப்பணம் செலவுசெய்கிறதைவிட மிகவும் சுலபமான வழியிருக்கிறது. அதாவது பச்சைஎருவை நன்

செய்நிலங்களிலேயே பயிரிடுவது. அப்படிப் பயிரிடுவதால் எருவை நிலங்களுக்குக் கொண்டுபோவதற்கு வேண்டிய செலவு மீந்துவிடும்.

அடியிற்கண்ட குறிப்புக்கள் கும்பகோணத்திலும் பிரம்பனூரிலும், பச்சை யெருவை நன்செய்நிலங்களிலேயே பயிரிடுவதற்கு என்னசெய்கிறார்களென்று சுருக்கமாய்க் காண்பிக்கும்.

கும்பகோணம் விவசாயசங்கத்தின் பண்ணையில் தழை எருவுக்கென்று பயிரிடப்பட்ட சடம்பு (சணல்) பயிரின் குறிப்பு.

கும்பகோணம் விவசாய சங்கத்தார் இந்தவருஷத்தில் ஜனங்களுக்கு அநுபோகத்தில் ரூபிக்க, தங்களுடைய சங்கத்தின்பண்ணையிற் பயிர்செய்த சடம்புப் (சணல்) பயிர், தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் விவசாயஞ்செய்யும் ஒவ்வொருவருக்கும் நிரம்பவும் உபகாரப்படத் தக்கது. ஜூன்மீ மத்தியில் காலில் ஜலம்வந்தவுடன் வயல்களில் தண்ணீரைப்பாய்ச்சி, உழுது, ஏகர்ஒன்றுக்கு சுமார் 6 (ஆறு) பட்டணம்படி விதை தெளிக்கப்பட்டது. ஆகஸ்டுமீ 22உயில் மேற்சொன்ன பயிரைப் பார்க்கும்பொழுது அது சுமார் 3 அடி (இரண்டு முழம்) உயரம்வளர்ந்திருந்தது. நெல் சாகுபடி செய்யுமுன் இதை நிலத்தில் தழை எருவுக்கென்று அப்பால் உழப்பட்டது. இந்தநிலத்திற்கு வேறுகுப்பை யெரு முதலானவை போடாமல் இந்தப்பயிரையே உழுது மக்கவைத்திருப்பதின் மாசூல், எப்படிக் காணுமென்று ஆவலுடனும் சிரத்தையுடனும் எதிர்பார்க்கலாம். இப்படித் தழைப்பயிர்செய்து அதை உழுது எருவாக உபயோகிப்பதில் விதைச்செலவேதவிர வேறொன்றுமில்லை. பயிருண்டாக்க உழவு முதலானவைகளில் செலவாகுமென்று சிலர் ஆக்ஷேபணை சொல்லலாம். ஆனால் நெல் சாகுபடிசெய்யும் நிலங்கள் ஆகஸ்டுமாதத்தில் முதன்முதல் உழவாவது வழக்கம். அப்படிக்கில்லாமல் தழைப்பயிர் செய்ய பிரயத்தனஞ்செய்யும்போது காலில் ஜலம் வந்தவுடன் ஜூன் மாதத்தில் முதல் உழவு போடப்படுகிறது. ஆகவே பின்னாற் செய்யப்பட்ட உழவு முன்னால் செய்யப்படுவதால், உழவுச்செலவு அதிகம் இதனாலாகிறதென்று சொல்ல மார்க்கமில்லை.

திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா பிரம்பலூர்த்தாலூகாவில் தழை எருவுக்கென்று பயிரிடப்பட்ட அவுரிப்பயிரின் வரலாறு.

பிரம்பலூர்த் தாலூக்காவில் அவுரிப்பயிரானது சாயத்திற்கென்று அனேக வருஷங்களாய்ப் பயிரிடப்பட்டுவந்தது. ஆனால் அவுரி மருந்தின் (நீலத்தின்) விலை சகாயமானது. கொஞ்சகாலமாய் இந்தப் பயிரானது தழை எருவுக்கென்று சாகுபடி செய்யப்பட்டுவருகிறது. கிருஷிகளுக்குத் தழை யெரு சுலபமாய் அகப்படமார்க்கமில்லாததினாலும் தழை யெருவை உபயோகிப்பதின் குணம் சிலாக்கியமானதென்று குடியானவர்களுக்குத் தெரிந்து எல்லாரும் அதை உபயோகிப்பதால் அதிகத் தழையெரு அகப்பட மார்க்கமில்லாமையினாலும், இந்த அவுரிப்பயிரை இந்தத் தாலூக்காவில் தழை யெருவுக்கென்று பயிர்செய்கிறார்கள். பிரம்பலூர்த் தாலூக்காவின் மேற்குபாகத்திலிருப்பவர்கள் தங்களுடைய சொந்த சாப்பாட்டு உபயோகத்திற்காக நன்செய் நிலங்களிலும், கிணற்று இறைவை நிலங்களிலும், கேழ்வரகு கம்பு முதலான பயிர்களைச்சாகுபடி செய்கிறார்கள். தங்களுக்கு நேரிடும் ரொக்கப்பணச்செலவுகளுக்காக நெல்லும் சாகுபடி செய்கிறார்கள். ஆகவே கிணறுகளிருக்கும் ஒவ்வொருவரும் நெல் அவசியமாய்ச்சாகுபடி செய்துவருகிறார்கள். அந்தப்பிரகாரமே நன்செய் சாகுபடி செய்யும் குடியானவர்கள் ஒவ்வொருவரும் கிணறுகள் தங்கள் நிலங்களில் வெட்டியிருக்கிறார்கள். அப்படிக்கில்லாவிட்டாலும் கிணறு வெட்டவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறார்கள். ஆகையால் நன்செய் நிலங்களும் கிணற்றுப்பாய்ச்சல் நிலங்களும் எப்போதும் பயிரிடப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கலாகின்றன.

மேற்சொன்ன நிலங்களில் தாள்மாற்றி (பயிர்மாற்றி) சாகுபடி செய்யும் வழக்கமுமிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் சாதாரணமாய்க் கையாடிவரும் பின்குறித்த தாள்மாறிப்பயிரிடுதல் மிக்க சிலாக்கியமானதாக இருக்கிறது. அதாவது மார்ச்சு, ஏப்பிரல் மாதங்களில் கோடைக்கம்பு கிணற்றிறைவைப் பயிராகச்சாகுபடி செய்யப்படுகிறது. இதனுடன் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு சுமார் 3-பட்டணம்படி அவுரிவிதையும் கலந்து தெளிக்கப்படுகிறது. கம்புப்பயிர் ஜூலைமாதத்துக்கடை

சிக்கு முன் அறுவடையாகிவிடும். அப்பால் அதில் விதைத்திருக்கும் அவுரிப்பயிரை ஆகஸ்டு, ஸெப்டம்பர் மாதம்வரை வளரும்படி செய்து அப்பால் அதைச் சேற்றில் சடைச்சம்பா நெல் நடுமுன் உழுது மக்கவைக்கிறார்கள். அடுத்த வருஷத்தில் நெல்லுக்குப் பின்னால், இந்தக் கம்பும் அவுரியுமே விதைக்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால் கரும்பு சாகுபடி செய்கிறார்கள். மேற்சொன்ன கம்புப் பயிரும், கரும்புப்பயிரும் செய்யாவிட்டால் கேழ்வரகு நடுகிறார்கள். இதற்கு மாட்டுச்சாணம் குப்பை முதலாகிய எருக்கள் போடுகிறார்கள். இது அறுவடைசெய்தபின் காட்டுத்தழை எருவிட்டுச் சேற்றில் சடைச்சம்பாநெல் சாகுபடி செய்கிறார்கள்.

மேற்சொன்னபிரகாரம் அவுரித்தழை பசுந்தாள்எருவுக்காக பயிரிடச்செலவு 3-பட்டணம்படியேதவிர வேறில்லை. ஆகையால் இவ்விதமான கிணற்று இறைவைப்பயிர்களும் நீர்ப்பாய்ச்சும் சாதனமும் உள்ள எல்லாஜில்லாக்களிலும் மேற்சொன்னபிரகாரம் தழையெரு சுலபமாய்ச் செய்யக்கூடும்.

(தொடரும்)

உ

பெரியபுராண அரும்பத விளக்கம்.

[பழைய ஏட்டினின்று எடுக்கப்பட்டது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் புராணம்.

(சச) அப்பொழுது திருத்தோணியில் வீற்றிருந்த சிவபெருமான் கிருபாநோக்கத்தால் பழையநிலைமையையுடைய திருத்தொண்டை நினைந்து.

(சரு) வேதநூலை அறிந்த சிவபாதவிருதயருக்கும் பகவதியாருக்குங் கொடுத்த மிகுந்தவரத்தை நினைந்தோ தம்முடைய பெருமையான பாதங்களை விரும்பும் ஒருப்பாட்டான வழியில்வரு

கின்ற ஞானத்தைக்கொடுப்பதற்கு உடனிருந்த அரியவேதங்களை ஆளுகின்ற உமையைக் கொடுத்தருளுமாறு கட்டளையிட்டருளுவார்.

(சுஅ) உமாதேவியார் மதித்தற்கரிய சிவஞானமாகிய இனிய அமுதத்தைக் குழைத்து எதிரேபார்க்குங் கண்ணிலுள்ள நீரைத் துடைத்துக் கையிலே பொற்கிண்ணத்தைக் கொடுத்து அடிசிலை உண்ணென்று ஊட்ட, சிவபெருமான் பிள்ளையாரை அழுகைதீர்த்துக் கருணைபுரிந்தார்.

(எ0) பிறவியறும்படி நீக்கும் உரிமையோடுயர்ந்த ஞானமாகிய சிவனுடைய பாதங்களையே தியானிக்கும் அருட்செல்வம் பெருகும் சிவஞானத்தையும், உவமையில்லாத கலைஞானத்தாலுண்டாகின்ற உணர்தற்கரிய மெய்ஞ்ஞானத்தையும் தவமுதல்வராகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் அப்பொழுதே அறிந்தார். பரஞானம், அபரஞானமிரண்டையும் ஒருங்கே அறிந்தார் என்பது கருத்து.

(எக) எப்பொருளையுமுண்டாக்குவோன் சிவனே என்னு முணர்வையும், அப்பொருளையாளுவோர் சிவனடியார்களென்னு மறிவையும், இப்படியாகின்றஇதுவன்றித் தம்முடைய இசைவைக்கொண்டே இயல்கின்ற அநுபவமில்லாதவர்களுடைய துணிவுகள் தகளாம்வண்ணம் எண்ணி எழுந்தார். உணர்வையும் அறிவையுஞ்சூழ்ந்தெழுந்தாரெனமுடிக்க.

(எ௨) "எல்லையிலா மறைமுதன் மெய்யுடனெடுத்த வெழுது மறை; மல்லனெடுந்தமிழால்"—எல்லையற்ற வேதத்தின் முதலிலுள்ள பிரணவத்தைத் தகரமெய்யோடு புணர்த்தெடுத்த எழுது மறையாகிய வளவிய நெடியதமிழ்வேதமாகிய பதிகத்தால். தகரமெய்யோடு பிரணவத்தைப் புணர்த்தால், தோ - எனவரும். பிரணவம்- ஓ; மெய் - த். இரண்டையும் புணர்த்தால் அது, தோ - எனவரும்.

(எஎ) நிலவுலகில் வாழ்வோர் குற்றஞ்செய்தாலும், வந்தடைந்தால் சிவனுடைய பெருங்கருணை அங்கீகரிக்குமெனக்காட்டற்கு எண்ணமில்லாத வலிய இராவணன் கைலையை எடுத்து முறிந்து இசைபாட, சிவனுக்கருள் புரிந்த ஆக்கப்பாட்டை வைத்து எட்டாந் திருப்பாட்டாலும்.

(எஅ) வணங்குபவர்க்கே சிவபெருமானருள்வதெனத் தொழாராய் வழுவான மானத்தினாலே மயக்கத்தையடைந்த விட்டுணுவும் பிரமாவும் இழிவான பன்றியு மன்னமுமாய்ச் சென்று அடையாமையால் விழுபவர்கள் பஞ்சாக்ஷரங்களேயுந் துதிசெய் துய்ந்ததிறத்தை ஒன்பதாந்திருப்பாட்டிலும் அமைத்தார்.

(எகூ) எம்பெருமானாகிய சம்பந்தநாயனார், வேதகாரணராகிய பாலசந்திரன் சேர்ந்த சிவந்த சடையையுடைய சிவபெருமானது மார்க்கத்தை அறிந்துய்யாராய்த் தம்மிலே நன்கு மதிக்கும் ஞானமில்லாதவர்களாகிய சமணர்கள் புத்தர்களுடைய மார்க்கங்கள் பழிக்கப்படும் ஏதத்தை ஆக்குமென்பதைப் பத்தாந்திருப்பாட்டிலருளிச் செய்தார்.

(அ0) இருக்குமொழி—வேதமொழி: தேவாரம்.

(அக) வேதங்கள் கிளர்ந்து ஒலிவளரும்படி முழங்கிட, தேவர்களானோர் தங்களுடைய அழகுநிறைந்த முடி ஒழுங்கான மணிசிந்தும்படி நெடிய வானத்துறையென வந்துலகமுழுவது நிறைய, நீங்காத மெய்ம்மையுடைய பொறை பெருகுகின்ற தவத்தையுடைய முனிவரென்கிற கடல் பக்கத்தே சூழ.

(அங) அணையும்படி வந்தெழுகின்ற அறிவு தொடங்கிய அடியாரிடத்தே உவமையில்லாத பிறவி கிளர்கின்றகடலைக்கடக்க இரண்டு தாளாகியதெப்பத்தை அவர்களுக்குக் கொடுக்கின்ற சிவபிரான் பொருகின்ற இடபத்தில் தங்கிய பொருந்திய பாகத்திலுள்ள துணையோடு வேதந்தொடர்ந்த திருத்தோணியை அடைந்தார்.

(அச) கண்வழியே சென்ற கருத்துவிடாது கலந்து செல்ல.

(அரு) மாறுவிழுந்த— அடிக்கும்படி எடுத்தகோல் வழுவித்தானே வீழ்ந்த. வெருட்சி வியப்பு - அச்சத்தோடுகூடிய வியப்பு.

(கூங) புண்ணியமுதலே, அணிந்த அழகிய அரைஞாணோடு போகின்ற கண்ணிற்கு நிறைந்த சூரியனே, இளம்பிறையே. மூன்று வருடமாகிய பவத்தே.

(கூச) நிரந்தபோது - பரந்தபோது. பியல் - பிடர்.

(௬௫) அந்தணர்குழாத்தோடு நிரம்பிய பல தொண்டர் கூட்டம் பக்கத்தே சூழ்ந்து, தாம் உத்தரியப்புடைவையை ஒப்பற்ற ஆகாயத்திலெறிந் தாரவாரிக்குந் தன்மையால், அத்தன்மை பொலிந்தவீதி, சிவானந்தப்பெருக்கையுடைய ஆறு போக அதன்மேற்பொங்கும் அழகிய நுரைக்குமிழி வந்திறங்குதலைப்போல விளங்குகின்ற காட்சியினை யுடைத்தாகும்.

(௬௬) நிலத்தேவராகிய பிராமணர்களுடைய மாளிகையின் மேல்.

(௬௯) நாம நெடுங்கதிர் - இராக்காலத்துக்கு அச்சத்தைக்கொடுக்குஞ் சூரியன்.

(௧00) போத - மிக.

(௧0௨) ஒத்தறுத்தல் - தாளந்தட்டுதல்.

(௧0அ) தாயாராகிய பகவதியார் முன்னரே வந்து பிறக்க.

(௧௧௯) சங்கின்வடிவமாகத் தருகின்ற முறைமையையுடைய ஒழுங்கான அக்கோயிலை.

(௧௨0) 'கொடியுடை' - "கொடியுடை" என்பதை முதலாகவுடைய.

(௧௨௬) "கண்காட்டுநுதலான்" என்பதை முதலாகவுடைய; திரிபுரத்தை அழித்த சிவபெருமானுடைய பாதங்களைச் சேரற்கு வழியாகிய திருமுகுளத்தையும்பாடி.

(௧௨எ) தருக்கள் மலிந்த சீகாழியில வந்து.

(௧௨அ) தூய ஆணியாம் - சுத்தமாகிய ஆணியாகும்.

(௧௩௧) வணங்கித்தரு நீர்மையையுடைய.

(௧௩௫) தானநிலையிலே கருவியை வசப்படுத்தி ஆரோகண அவரோகண முறைமைத்தகுதியால். கோல் - யாழ்வாசிக்குங் கருவி. அங்கணர் தம்பாணியினை - சிவபெருமானுடைய பதிகத்தை.

(௧௩௬) யாழிலெழுமொலியோடு இருவர்மிடற்றொலி பொருந்தி வாழ்வையுடைய திருத்தோணியில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமான் மாட்டேயும் மாட்சியைப்பார்த்துத் தங்குகின்ற இருசிறகையுடைய பறவை படிந்தன.

*

(கசசு) புள்ளிபொருந்திய மான்றோலையுடையாகவுடையவரை; புலித்தோல் எனினும் பொருந்தும்.

(கசஎ) வண்டொலித்தெழுகின்ற செழுமையாகிய மலர் மலையையும், இரத்தினத்தையும் முத்தையுங் கொழித்துச் சோலையின் பலவளத்தோடும் வருகின்ற நீரானது படிந்து சிவந்த பாதங்களிலே தாழ, தெளிந்ததிரையுடைய கடலினது பவளத்தையுஞ் சங்கையுஞ் செழுமையாகிய இரத்தினக்குலவகளையும் முத்தையுங் கொண்டொலித்துப் பாய்கின்ற திரை எதிர்கொள்ளக் கொள்ளிடத்தைக்கடந்தேறி.

(கசஅ) நீரையுடைய தடாகம், தங்குகின்ற புட்களினொலியாகிய வாழ்த்துரையெடுத்து, முதன்மைபொருந்திய தேன் செறிந்த தாமரையாகிய வாசனைபொருந்திய பொலிவான சிவந்த முகையாகிய கையைக்குவித்து அலர்முகங் காட்டின.

(கசகூ) மலர்களையுடையசோலை, தோகையையுடைய மிருதுவான மயிற்கூட்டம் மகிழ்ந்தழைக்கப், புதிய மணத்தையுடைய் குளிர்ந்த வாயுவந்துலாவி முன்னரே வணங்கி எதிர்கொள்ளக் கிளர்ந்தெழுந்துடனே வருகின்ற வண்டொலிக்க, சிவந்த தளிரினொளிநிறம் விளங்க இருகுழை பக்கத்தேயாட, மலர்முகங்கள் பொலிந்தசைய, மிருதுவான கொம்பர் நின்றுடுவன. பெண்களுக்கியையக் கூறுங்கால், கலவம் என்பதற்குக் கலவமென்னும் ஆபரணமென்றும், சுருப்பு என்பதற்கு வளையல் என்றும், செந்தளிரொளிநிறம் என்பதற்குச் செந்தளிர்போன்ற ஒளிபொருந்திய உடம்பினிறம்என்றும், குழைஎன்பதற்குக் குண்டலமென்றும், மலர்முகமென்பதற்குத் தாமரைமலர்போன்ற முகமெனவுங் கொள்க.

(கருய) விசாலித்த மருதநிலத்திற் பொருந்திய வயலிலுள்ள நெற்கள் குளிர்ந்த தென்றலால் நறிய மலரிலுள்ள நுண்ணிய துகளை வீசி.

(கருக) பலகண் பெறுந்தன்மையால்; கண் - வரை.

(கருஉ) புகைப்பரப்பால் நெடியவானம் உயர்ந்த நீலநிறம்பொருந்திய நுண்ணிய புடைவையால் விதானித்தது போன்றது.

(கடுரு) சோபனவாக்கம் -சோபனத்தைத்தருகின்ற ஆக்கம்.

(கடுசு) ஆவணமறுகு - கடைவீதி.

(கடுஎ) மலர்ந்த பேரொளி குளிர, சிவமணங்கமழ்ந்து, மிகுந்ததுகள்மாறி.

(கசுக) அறிவில் நேர்பெறுதற்கு அரிய சிவயோகத்தை நீக்கமின்றி உடம்பிலுள்ள பஞ்சப்பொறியளவினும் எளிவரும்படி அருளினீர், எனத்துதித்து.

(கசுரு) தேவநாயகருடைய கூத்தை மிகவெளியே தரிசித்து. காலம்பெற - காலத்திலே ஞானத்தைப் பெற.

(கஎசு) ஐயரே நீர் வர; செய்தவாறென்னை என்று.

(கஅரு) 'முத்தாறுடு' என்பதனைத் தொடுத்த பாமாலையை.

(கஅடு) பெருவரத்தினிற் பெற்றவர் - சிவபாத விருதயர்.

(கஅஎ) தாமரை - எழுவாய்.

(கஅசு) பாசமற்றிலராயினும் பூமியில் ஆசை சிவனுக்கான தன்மையால் ஒளிமிக்க திருவுருவத்தையுடைய பிள்ளையார். மற்று அசை. இவ்வாறன்றி ஆசைபிறிதிலராயினும் எனினுமமையும்.

(கசுரு) பேணுவார் வினையாலணையும் பெயர்.

(கசுடு) விபூதியைமகிழ்ந்த மலரகிதர் ஏறற்குப்பல்லக்கு, நிழற்றக்குடை, திருநாமங்களைக்கூறி ஊத அழகிய சின்னங்கள், உவமையில்லாத முத்தின்றன்மையால் மன்னியவற்றை.

(கசுசு) குலமறைதேடு சேவடிதோன்ற - சிவபிரான் கூட்டமானவேதங்கள் தேடுகின்ற சிவந்த பாதங்கள் தோன்ற.

(கசுஅ) அந்தணாளராணோர்.

(கசுகூ) அருளானது அடியாரோடு கோயிலிலுள்ளார்க்குமுண்டாக.

(உ0க) சந்திரன்போலும் நீர்மையையுடைய.

(உ0அ) மாலையையுடைய யாமம் புலர்வுறுகின்ற வைகறையில்.

(உ௧௨) பன்றுளார் அருள் நேர்ந்ததென்று.

(உ௧௪) மெய்ம்மையைப் போற்றி விடாவிருப்பால் தம்மைத் தியானிக்குந்தன்மையைத் தந்தாள்வோர் செப்பமான முத்துச்சிவிகை தான் எம்மையாளாக உவப்போனின்று தந்தது.

(உ௧அ) ஆதாரமாய் ஆர்க்கப்பட்ட ஒப்பற்ற கருணையிற்றொடக்குண்டவாகிய முத்து விளையுமிகுந்த கிரணங்களுடைய.

(உ௨௧) மாற்றுயர்ந்த பொன்னாலலங்கரிக்கப்பட்ட. சைவமாமறைத்தலைவர் -சிவாகமங்களை அருளிச்செய்த சிவபெருமான்.

(உ௨௨) உமையம்மையை, முற்றுமானவளென்றது.

உ௨௭) திருமேனியிற் சொரிந்திழி கண்ணீரிலாடினார்.

(உ௩௨) கதிர்செய்வான் - சூரியன் உதிக்கும் வானிற்கலப்பபூமியைக் கைம்மாறின்றிக் காக்க வந்தருளிய திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார்.

(உ௩௩) வயிரின்குறை - வயிராகிய குறை.

(உ௪௪) சிவபெருமான் சடையிலுள்ள சுத்தமான மாலையை முன் சூட்டின சண்டேசுர நாயனார் உரிமையோடு வரும்பதி என்று.

(உ௪௫) பெருமையையுடைய அந்தணர்கள் அழகிய திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் எழுந்தருளத் தங்களுடைய பிள்ளையாராகிய சண்டேசுர நாயனார் அழகிய பதியில் வந்தருளக்கண்டாராகும் மகிழ்வோடு.

(உ௪அ) பாதகப் பயன் பெறும் - பாதகத்தாற் பயனைப் பெறும்.

(உ௫௪) பைப்பணியவர் - படம் பொருந்திய சர்ப்பத்தை ஆபரணமாகவுடையவர்.

(உ௫௬) கண் - கணு.

(உ௫அ) வாரணங்கு - கச்சிற்குத் துன்பத்தைச் செய்யும்.

(உ௬உ) முதலாயுள்ளவற்றை.

(உ௬௩) ஒல்லைமுறை - பழையமுறைப்படி. தோலோடு நூறு

ங்கினர் - மூஞ்சிமான்றோலோடு யஞ்ஞோபவீதத்தைத் தாங்கின வர்.

(உகூஅ) பந்து வந்தணைகின்ற மெல்லியவிரலையுடையாளும்.

(உசுகூ) வாக்கின் பெருவிறன்மன்னவர் - வாசீகர். நல்வினை ஆக்கியபேறென்று.

(உஎ0) மனத்திலிடையறுவன்பும் திருமேனியிலசைகின்ற க ந்தையும் மிசை என்கின்ற கருத்தும்.

(உஎச) புகலிப்பிரானுனவர் உடன்பாட்டோடும் பின்னுகவர.

(உஎரு) நிறைந்தவெள்ளமாகிய வேதத்திலே திருத்தோணி யில் வீற்றிருந்தவரை. தூக்கின் - யாப்பினால்.

(உஅசு) சம்பாதி, சடாயுவென்னும் பட்சிராசர் வணங்கி.

(உஅகூ) பருத்த யானையை யுரித்தவர்.

(ருOக) புலனைந்தும் பொறிகலங்குமிடத்தஞ்சற்க என்பாரு டைய ஐயாறென்று.

(ருOசு) "அங்கையாரழல்" என்று முதலிலெடுத்து, மங்கை வாழ் பாகத்தார் மழபாடி தலையினல் வணங்குவார்கள், பொங்கு மா தவமுடையா ரெனப்பாடி வணங்கி.

(ருOஎ) வயிரமணித்தூணமர்ந்து மகிழ் - வச்சிரத்தம்பநாயகர் விரும்பி மகிழ்கின்ற.

(ருக0) செந்தாமரையின் முறுக்கவிழ.

(ருகக) அங்கரிலுள்ள கொல்லி மழவனுனவன் தான் பெற் ற பெறற்கரிய அமுதம்போன்ற மென்சொல்லையுடைய கன்னிகை யாகிய இளமடப்பிணையாகும், விரும்பத்தக்க அழகிய கொழுந்தி னுடைய ஒளிபொருந்திய உடம்பில் நிலையான பெருவியாதியாகும் முயலகன் வந்தடைய உடம்பு வருத்தத்தைப் பொருந்தி.

(ருகஉ) வேறொரு தன்மையாற் றவிராததாக, சிவபெருமா னு டைய பாதங்களைப்பற்றியே வருங்குலத்துப்பான்மையினு ஞதலி னல் வருத்தந்தீர.

(ருகச) நாட்டும் - நாட்டுங்கள். ஏத்தும் - ஏத்துங்கள்.

(ருகஅ) பாச்சின்மேய - திருப்பாச்சிலாச்சிரமத்தின் மேய.

(ருஉரு) மலைவிசேடத்தால் சிவந்த கண்களையுடைய குறவரை.

செந்தமிழ்.

(௬௨அ) அவ்விடத்தே ஆளுடையபிள்ளையா ரமர்ந்திருக்கு நாளின்கண் துளிதூங்கும் முகிற்கூட்டங்கள் சுரக்கும் பெய்தலொழி காலத்தில் மிகுந்த கடல் சூழ்ந்த உலகமெல்லாம் வெய்யிலைப்பெறு மையால் வெய்யிலின் மேல் விருப்புவரப் பக்கத்திலுள்ள மலையுங் குளிர்கின்ற பனிப்பருவம் வந்தது.

(௬௨௯) தாமரைமுகம் புலர்தலால் வண்டின் கூட்டங்கள் வெறுத்தகல, பளிங்குமணியை மரகதக்கொடியிற்கோத்தபான்மையைப் போலத் துளித்தலைமெல்லறுகானது பனியைத்தொடுத்தசைய, மலைகளுஞ் சூழ்கின்ற பனியால் குளிருக்குடைந்து வெள்ளிய வஸ்திரத்தைப் போர்த்தாற்போன்றன.

(௬௩௧) இறை - இறப்பு. கருமுகையினிதழலர்கின்ற மிருதுவான கூந்தலையுடைய பெண்களது இரண்டாகிய கலசம்போன்ற விரும்பத்தக்க முலையில். பித்திகை, குளிர்காலத்தே உஷ்ணத்துக்காக அணியும் மலர்.

(௬௩௨) விரிந்த மிருதுவான முல்லைமலர்களையுடைய அழகிய மேலைத்திசையினிடங்களிலெல்லாம் உஷ்ணத்திற்காக மஞ்சளையுங் குங்குமத்தையும் அரைத்து அமைப்பார்கள். அயலிடங்களினெல்லாம் பருத்த அகிற்றுண்டங்களைப் பிளந்து புகைப்பார்கள்; இடையிடங்களிலெல்லாம் அக்கினியை உமிழ்கின்ற பேழ்வாயையுடைய இரும்புத்தோணியை இழுப்பார்கள்.

(௬௩௩) கொடிமாடச்செங்குன்றூர். பனித்தல் - நடுங்கல். குளிர் முன்னனபிணி- குளிர் முன்னர்க்கண்டு பின்பு சுரங்காணுநோய்; அது, குளிர்ச்சுரம். மேலே இரும்புத்தோணி என்றது, இரும்பாற் ரோணிவடிவாகச்செய்து தீயை நிறைத்துக் குளிரின் பொருட்டுச் சமீபத்தில் இழுக்கப்படுவதை.

(௬௩௫) அவ்வினைக்கிவ்வினை என்று முதலிலெடுத்து, சிவனுண்ட வெவ்விடத்தை முன்னரே தடுத்து எமதிடரைநீக்கிய வெற்றியினால் எவ்விடத்தும் அடியாரிடர் தீர்ப்பது கண்டேமென்று.

(தொடரும்.)

ஜி. சதாசிவம்பிள்ளை.

கல்விகற்கக் காலநியதியில்லை.

"கல்விகற்க ஒருபொழுதும் சமயம் தப்பிப்போவதில்லை" என்னும் சாதாரண மொழி உண்மையென்பதை ஒப்பிப்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாய் எடுத்துக்காட்டத்தக்க மஹா பிரதாபர்களுடைய சரித்திரம் பல உண்டு. பருவமுதிர்ந்தவர்களும் ஒருவேலையைத் தொடங்க மனவுறுதிகொள்வார்களானால் அதை நன்றாகச் சாதிக்கவல்லராவார்கள். ஸ்ரீஹென்ரிஸ்பெல்மன் ஐம்பதறுபது வயதாமளவும் சாஸ்திரம் கற்கத்தொடங்கவில்லை. ப்ராங்க்லின் பதார்த்த சாஸ்திரப் பயிற்சியில் நன்றாய்ப் பிரவேசிக்கும் பொழுது அவருக்குப் பருவம் ஐம்பதாகிவிட்டது.. ட்ரைடெனும் ஸ்காட்டும் நாற்பது வயதிற்குமுன் கிரந்தகர்த்தாவென்று பெயரெடுக்கவில்லை. பொகாக்ஷோ என்பவர் கல்விகற்கத் தொடங்கியது முப்பத்தைந்து வயதில். அல்பீரி என்பவர் க்ரீக்பாஷை பயிலத் தொடங்கியபொழுது அவர்க்குவயது நாற்பத்தாறு. ஆர்னல்ட் பண்டிதர் நீபர் என்னும் கிரந்தத்தை மூலபாஷையில் வாசிக்கும்பொருட்டுப் பருவம் சாய்ந்தபின் ஜர்மானிபாஷை பயின்றார். இவ்வாறே ஜேம்ஸ் உவாட்டும் நாற்பதுவயதில் க்ளாஸ்கோ நகரத்தில் தொழிற்கருவி செய்துவரும்பொழுது ப்ரான்சுபாஷை, ஜர்மானியபாஷை, இத்தாலியபாஷை இவைகளில் உள்ள அருமையான யந்திரதத்துவ வித்தியாகிரந்தங்களை வாசிக்கும்பொருட்டு அம்மூன்று பாஷைகளையும் கற்றார். ஹீப்ருபாஷை வாசிக்கத்தொடங்குமுன்னே தோமாஸ் ஸ்காட்டுக்கு வயது ஐம்பத்தாறுகிவிட்டது. மில்த்தன், டாந்தி என்னும் இரண்டு கவிவல்லோரையும் மெக்காலே இணையிட்டெழுதிய ஒப்பனையின் யுக்தாயுக்தத்தைப் பகுத்தறிய வல்லவராம்படி, ராபர்ட்ஹால், முதுமைப் பருவத்தில் வியாதிபுபத்திரவத்தில் அழுந்தும்பொழுது ஒருநாள் தரையிற்படுத்த படுக்கையில், இத்தாலியபாஷை படித்துக்கொண்டிருக்கக் காணப்பட்டார். ஹான்டெல் இயற்றிய பிரபலகிரந்தம் எதுவும்பிரசுரமாகுமுன்னமே அவருக்கு வயசு நாற்பத்தெட்டாயிற்று. முதுமையென்று எவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க வயசில் நூதனமான

துறைகளில் அடிகோலியவர்களையும் நூதனமான கல்விகளைக் கற்றுத் தெளிந்தவர்களையும் பற்றி இவ்வண்ணமே அநேகவாயிரம் திர்ஷ்டாந்தங்கள் எடுத்துக்காட்டலாம். வீணரும் சோம்பருமன்றி மற்றெவரும் "கல்விகற்க எனக்கு வயசு சென்றுபோயிற்று" என்று ஒருபோதும் வீண்சாக்குச் சொல்லமாட்டார்கள்.

லோகோபகாரமான பலபெருங்காரியங்கள் செய்து உலகத்தை நிர்வகிப்பவர்களெல்லாம் பெரும்பாலும் புத்திக்கூர்மையுடையவர்களல்ல; நிலைநீங்கா மனவுறுதியும் உள்ளக்கருத்தும் சோர்வற்ற முயற்சியுமுள்ளவர்களேயாம். நிபுணர்களுடைய மேலான புத்தி, யோக்கியவயதுவருவதற்கு முன்னமே பக்குவப்படுவதைப்பற்றி எவருமறுத்தற்கரிய திர்ஷ்டாந்தம் அநேகமுண்டெனினும், இளமையில் விளங்கும் புத்திசாமர்த்தியமானது ஒருவன் பிற்காலத்தில் அடையப்போகிற ஏற்றத்தின் உயர்வு இவ்வளவென்பதை ஒருபோதும் குறிப்பிக்கமாட்டாது. யோக்கியவயது வருவதற்கு முன்னமே புத்திபக்குவப்படுவதானது, புத்தியின் திறத்தை விளக்குவதுபோய்ச் சிலசமயங்களில் ரோகமுண்டாவதற்கு அடையாளமாக முடிகின்றது. விசேஷமாக வியக்கத்தக்க புத்திசக்தியுள்ளவர்களாயிருந்த பிள்ளைகள் எல்லாருக்கும் பின்னிலை என்னவாகின்றது? தலைமாணாக்கரும் வெகுமதிபெற்ற வித்தியார்த்திகளும் எங்கே? அவர்கள் நிலைமை ஆதியோடந்தம் விசாரித்துப்பார்ப்போமானால், பள்ளியில் அவர்களுக்கு இளைத்த மந்தபுத்தியுள்ளவர்களாயிருந்தவர்கள் பின்னிட்டுப்பெரும்பாலும் அவர்களை மிஞ்சிப்போயிருக்கிறார்களென்று காண்போம். சாமர்த்தியமுள்ள வித்தியார்த்திகளுக்கு வெகுமதி கிடைக்கின்றது; ஆயினும் தங்களுடைய சுறுசுறுப்பாலும் கைவளத்தாலும் அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளும் வெகுமானங்கள் எப்பொழுதும் அவர்களுடைய விருத்திக்கு ஏதுவாவதில்லை. ஆதலால், செய்யும் பிரயத்தனத்திற்கும், விடாமுயற்சியாய் உழைக்கும் உழைப்பிற்கும், சொன்னசொற்கேட்டு அடங்கிநடக்கும் அடக்கத்திற்குமே முக்கியமாய் வெகுமதி கொடுக்கவேண்டும். ஏனெனில் இயற்கையில் மிதமான அறிவுடையவனாயிருப்பினும், தன்னால் ஆமளவிற்கு வருந்திக் கற்கும் வாலிபனையே முக்கியமாய் உற்சாகப்படுத்தவேண்டும்.

கேம்பிரிட்ஜ் வித்தியாசாலையில் ஹீப்ரு பாஷைக்குப் பிரதம பண்டிதராயிருந்து காலஞ்சென்ற டாக்டர் லீ என்பவருடைய சரித்திரமானது, இக்காலத்தில் வித்தியாவிஷயத்தில் பொறுத்து விடா முயற்சியும் மனவுறுதியுமாய் உழைத்துப் பாடுபட்டதற்கு ஒரு சிறந்த திருஷ்டாந்தமாகும். அவர் இளமையில் கல்விபயின்றது ஷ்ரூஸ்பெரிக்குச் சமீபத்தில் லக்னோர் தர்மபாடசாலையில். அங்கவர் சற்றுவது கருத்தாய்க் கற்காததுபற்றி உபாத்தியாயர் தம்மிடத்தில் கற்றுப்போன மாணுக்கரில் மந்தபுத்தியுள்ளோர் அனைவருள்ளும் அவர் மிகமந்தனென்று மொழிந்தார். பின்பு தச்சன் ஒருவனிடத்தில் தொழில் பழகவைக்க அவர்வளர்ந்து ஆடவனுமளவும் தச்சுவேலை செய்துவந்தார். வேலை ஒழிந்திருக்கும் வேளையில் வீண்பொழுது போக்காமல் ஏதாவது வாசிக்க ஆரம்பித்தார். வாசித்த புஸ்தகங்கள் சிலவற்றில் லத்தீன்வாக்கியங்கள் மேற்கோளாய் எடுத்துக் காட்டியிருக்கக் கண்டு, அவற்றின் பொருளை அறிய ஆசைகொண்டு லத்தீன் இலக்கணப் புஸ்தகம் ஒன்று கிரயத்திற்கு வாங்கி அந்தப்பாஷையைக் கற்கத்தொடங்கினர்: "ஒருவன் விரும்பும் மற்றெந்த விஷயத்தையும் தெளிய அறிந்துகொள்வதற்கு இருபத்துநான்கு எழுத்திற்குமிஞ்ச ஏதாவது அறியவேண்டுமோ?" என ஆர்கையில் ட்யூக் என்னும் பட்டவர்த்தனருடைய தோட்டக்காரனான ஸ்தொன் என்பவன் நெடுநாள் முந்திமொழிந்தபடி, லீ நித்திரையினின்று பொழுதோடு எழுந்து இராத்திரி நாழிகை ஏறுமளவும் விழித்திருந்ததனால், தொழில் பழக உடன்பட்ட காலங்கழியுமுன் லத்தீன் பாஷையில் தேர்ந்த பண்டிதரானர். ஒருதேவாலயத்தில் வேலைசெய்யும்பொழுது க்ரீக் பாஷையில் புதிய ஏற்பாட்டுப் புஸ்தகத்தைக்கண்டு அந்தப் பாஷையும் கற்கும் ஆசையும் அந்தக்ஷணமே அவர்நெஞ்சில் உதித்தது. அதன்பொருட்டு அவர் தமது லத்தீன் புஸ்தகங்கள் சிலவற்றை விற்று க்ரீக் இலக்கணபுஸ்தகம் ஒன்றும் அகராதி ஒன்றும் வாங்கிக் களிப்புடன் வாசித்து விரைவில் அந்தப் பாஷையில் தெளிந்த நிபுணரானர்.

பிற்பாடு க்ரீக் புஸ்தகங்களை விற்று ஹீப்ரு புஸ்தகங்கள் வாங்கி, எந்த உபாத்தியாயர் உதவியுமின்றி, புகழ்ச்செல்வமாவது பொருட்செல்வமாவது பெற நாடாமல், தம் புத்திசாய்ந்த துறை

யில் இறங்கி ஹீப்ரூபாஷை கற்றூர். அப்பால் கால்டீ, ஸிரியாக், ஸமாரிதன் பாஷைகள் கற்றுக்கொண்டுவந்தார். ஆனால் ஓயாதெப்பொழுதும் அவர் பயின்ற கல்விப்பயிற்சி அவர் தேகசௌக்கியத்தைத் தாக்கத்தொடங்கி, நாட்பட ராத்திரிகாலத்தில் தூயிலொழிந்து விளக்கொளியில் நூல்வாசித்து வந்ததனால் அவருக்கு நேத்திரரோகம் உண்டாயிற்று. ஆனதுபற்றிச் சிறிதுகாலம் புஸ்தகங்களை வைத்துவிட்டு ஆறியிருந்து உடம்பு தேறியபின் அவர் மறுபடியும் முன்போலவே அனுதினமும் வேலைசெய்துகொண்டுவந்தார். தச்சுவேலையில் அவர் மிகத் திறமையுள்ளவர் என்று ஊரறியப்பெற்றதனால் வேலை மேலுமேலும் படிந்து கைப்பொருள் ஏறியது. ஆகவே அவர் விவாகயோக்கியதையுள்ளவராகி இருபத்தெட்டுவயதில் மணம்புரிந்தார். அதன்பின் அவர் வித்தியாவினோதமாகிய சுகபோகத்தை நிறுத்திவிட்டுக் குடும்ப சம்ரக்ஷணைக்குரிய தொழிலில் கண்ணுயிருக்கத் தீர்மானித்துப் புஸ்தகம் அனைத்தையும் விற்றூர். அப்படியிருக்க அவருக்கு ஜீவனுதாரமாயிருந்த தொழிற்கருவிப்பெட்டி திக்கிரையாய்ப்போய் வறுமைப்பிணி அச்சம்காட்டி அவரை வருத்த ஆரம்பித்தது. அவ்வண்ணம் நேராதிருக்குமாயின் அவர் ஜீவனுள்ளளவும் தச்சுவேலைசெய்து பிழைக்கினும் பிழைப்பார். புதுக்கருவி வாங்க அவர்கையில் ஒன்றும் இல்லை. ஆனதுபற்றிப் பிள்ளைகளுக்கு எழுத்தறிவித்துப் பிழைக்கநினைத்தார். இத்தொழிற்கு மூலதனம் எவ்வளவும் வேண்டுவதில்லையே. ஆயினும் இதற்கும் ஒருதடை இருந்தது: அவர் பல பாஷைகளில் பண்டிதராயிருந்து, சாமானியமான விஷயங்களில் அவருக்குச் சிறிதும் பயிற்சியில்லாதிருந்ததனால் முதன்முதல் அவைகளைக் கற்பிக்க அவரால் ஆகவில்லை. ஆகாதிருந்தும், மனவுறுதி யுள்ளவராதலால் அவர் சிரத்தையாய் உழைக்க ஆரம்பித்து, எண்ணும் எழுத்தும் சிறுபிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கத்தக்கவளவு கற்றுக்கொண்டார். அவர் ஆடம்பரமின்றி நிஷ்கபடமும் சிறந்த ஒழுக்கமுமுள்ளவரென்று காணக்காணப் பலர் அவர்க்கு இஷ்டராயினர். இந்த வித்தகனாகிய தச்சனுடைய கல்விப்பேற்றைக் குறித்து எங்கும் புகழ்ச்சி உண்டாயிற்று. அயலூர்க் குரு ஆகிய ஸ்காத் வேதாத்தியாபகர் ஷ்ரூஸ்பெரியில் ஒரு தர்மபாடசாலை உபாத்தியாய உத்தி

யோகம் அவருக்குத் தேடிக்கொடுத்து இவ்வாசியா கண்டத்திலுள்ள தேசபாஷைகளில் தேர்ந்த நிபுணர் ஒருவர்க்கு அவரை அறிமுகம்பண்ணிவைத்தார். மேற்குறித்த இஷ்டர்கள் புஸ்தகம் வாங்கிக்கொடுக்க, லீ முறையே அரபி, பாரசீகம், ஹிந்துஸ்தானி இந்தப் பாஷைகளைக் கற்றுத் தெளிந்தார். அவர் தமதுதேசத்துக் குடிப்படை வகுப்பில் சாமானிய சேவகம்செய்து வரும்பொழுதும் கல்வியை விட்டுவிடாமல் கற்றுக்கொண்டுவந்தார்; வரவர அவருக்குப்பாஷைகளில் மிகத்தெளிவு உண்டாயிற்று. கடைசியில் முன் அவருக்கு உதவிசெய்தவரான ஸ்காட் என்பவர் கேம்ரீட்ஜ் சர்வகலா சாலையைச்சேர்ந்த க்வீன்ஸ் காலேஜ் என்னும் வித்தியாசாலையில் அவரைச் சேரும்படி செய்தார். அங்கவர் சில நாள் கற்றுக் கணிதத்தில் வல்லவரென்று குறிக்கொள்ளப்பட்டார். பின்பு அரபி ஹீப்ரூபாஷா பண்டிதர் உத்தியோகம் காலியாக, அந்தக்கௌரவமான பதவிக்கு யோக்கியரென்று அவரையே தெரிந்தேற்படுத்தினார்கள். அவர் அந்த உத்தியோகத்தை வெகுசாமர்த்தியமாய் நிர்வகித்ததுமன்றி இவ்வாசியா முதலிய கீழ்த்தேசங்களில் அவருடைய பாஷையில் கிறிஸ்தவ வேதப்பிரசங்கம் செய்யப்போக விரும்பியவர்களுக்கு அந்தப் பாஷைகளை அன்றன்று அவகாசம் கண்டுவெகு நேரம் தாமேவேண்டுமென்று போதித்தார். மேலும் அவர் கிறிஸ்து வேத புஸ்தகத்தை ஆசியாவில் வழங்கும் சில பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்தார். பின்பு ந்யூஜீலாந்து பாஷையைத் திட்பநுட்பமாய்க் கற்றுக்கொண்டு, அப்பொழுது இங்கிலாந்திலிருந்த ந்யூஜீலாந்துகுறுநிலமன்னர் இருவருக்காக இலக்கண புஸ்தகம் ஒன்றும் நிகண்டு ஒன்றும் இயற்றினார். அவ்விரண்டு புஸ்தகங்களும் இப்பொழுது ந்யூஜீலாந்து பாடசாலைகளில் அநுதினமும் வழங்கிவருகின்றன. ஸாம்யுயெல் லீ பண்டிதரின் வியக்கத்தக்க சரித்திரசங்கிரகம் இத்தன்மையதாம். இலக்கிய விலக்கணங்களிலும் சாஸ்திரங்களிலும் குறிக்கொள்ளத்தக்க பண்டிதர் பலருடைய சரித்திரங்களில் தன்னைத்தான் பண்படுத்துவதில் கடைப்பிடியைக் குறிக்கின்ற நீதிபோதகமான பல திருஷ்டாந்தங்களுள் இதுவும் ஒன்றும்.

வழிதப்பி விரைந்தோடும் பந்தயக் குதிரையைச் சரியான வழியில் பொறுத்து நடக்கும் ஆமை ஜயிக்கும். முயற்சியுள்ள வாலிபன்

மந்தனுயிருப்பினும் பெரிதல்ல. ஒன்றை விரைவிற் கற்றுக்கொள்ளும் இளைஞன் அவ்வண்ணமே அதை விரைவில் மறந்திடுவான். கருத்தையும் கடைப்பிடியையும் பண்படுத்த நிமித்தம் இல்லையென்று அவன் விட்டுவிடுவான். மந்தகுணமுள்ளவாலிபனே இவ்விரண்டு குணங்களையும் அப்பியாசப்படுத்தாமல் தீராது. எவ்வகையோக்கியதையும் அமைவதற்கு இவ்விரண்டு குணங்களே முக்கியமாம். ஆகவே, தீவிர புத்தி தோஷமானுலுமாகும், "என்தற்காலநிலை என்னுடைய சொந்தமுயற்சியாலாகியது" என டேவி தம்மைக்குறித்துமொழிந்தது யாவருக்கும் ஏற்கும்.

கடைசியாய்ச் சொல்வதாவது:—சிறந்த விற்பத்தி பெரும்பாலும் சாதாரணமான பள்ளியிலாவது உயர்ந்த வித்தியாசாலைகளிலாவது உபாத்தியாயர்களால் அமைவதல்ல; ஆடவரானபின் அவரவர் தம் முயற்சியால் கற்றுக்கொள்வதனுல் அமைவது. ஆகவே தாய்தந்தையர் தங்கள் பிள்ளைகள் புத்தியை வலிமையாய் முதிர்விக்க ஆத்திரப்பட நிமித்தமில்லை; அவர்கள் பதருமல் பொறுத்துக் காத்திருந்து, ஒழுக்கமும் அடங்கிச்செய்யப்பயில்வதும் தடையறத் தம் பிள்ளைகளைத் தேற்றி வரவிட்டு, இதற்கு மிஞ்ச நடப்பதெல்லாம் தெய்வச் செயல் என்றிருக்கக்கடவர்கள். இளைஞரைத் தடையறத் தேகாப்பியாசம் செய்து தேகவலிமையும் தேகசுகமும் அடைய விடுவதும், தம்மைத்தாம் பண்படுத்தும் நெறியில் அடியிடுவிப்பதும், கருத்தையுங்கடைப்பிடியையும் வழக்கப்படுத்திவா அவதானமாய்க் கற்பித்து வைப்பதுமே மாதாபிதாக்களுடைய கடன். இளைஞர் பருவம்வறஏற்த்தேறுவதற்குரிய சாதனம் இருந்தால் எப்பொழுது வேண்டுமானுலும் தம்மைத்தாம் பண்படுத்த வல்லவராவார்கள். கல்விகற்கக்கால நியதியுண்டோ?—

P. G.

புத்தகக் குறிப்பு.

யசோதரகாவியம் :— தமிழில் ஐஞ்சிறுகாவியங்கள் என்றெண்ணப்படுவனவற்றில் யசோதரகாவியமென்பது ஒன்று. இஃது, அவந்திநாட்டு உச்சயினி நகரத்தரசனாகிய யசோதரனென்பான், மாவினாற் கோழியுரு வனைந்து அதனைக் காளிக்குப் பலிகொடுத்து அக்காரணத்தால் அவனும்—அவனை அது செய்யத்தூண்டிய அவன் தாயும்—கொலையுண்டு பின்னரும் பின்னரும் பலவிழிபிறப்பெய்திக் கொல்லப்பட்டுழன்று, பின் அவதிஞானமெய்தி வீடுபெற்ற வரலாற்றை விரித்துரைப்பது. இதன் பாடற்றொகை 320-ஆகும். இச்சிறுகாவியம், இற்றைக்கு ௬0 வருடங்கட்குமுன் அவ்வளவு சிறப்பின்றிப் பழையலிபியில் அச்சிடப்பட்டது. அப்பிரதியும் இப்போது முழுதும் அருகிவிட்டநிலையில், சென்னையிலிருக்கும் பண்டிதர் ஸ்ரீமாந்-தி. வேங்கடராமையங்கார் அவர்கள், மிகச் சிறப்பாக இதனைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இக்காலத்து நாகரிகப்பதிப்புமுறைப்படி, இந்நூலின் மூலத்துக்கு முன்னும்பின்னும்—தொகைவிளக்க அகராதி, யசோதரன்சரித்திரம், செய்யுளகராதி, அபிதானவிளக்கம், அரும்பதவுரை—இவற்றுடன், ஆங்கிலத்தும் தமிழிலும் எழுதப்பட்ட பதிப்புரை ஜைனமதமுதலியனவும் இதனுட் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவையெல்லாம், ஐயங்காரவர்கள் இந்நூல்விஷயமாகக்கொண்ட முயற்சியையும் ஆராய்ச்சியையும் நன்கு விளக்குகின்றன. இந்நூற்கு, ஆங்கிலத்தில் மிஸ்டர் ஆர்தர் டேவிஸ்துரையவர்களால் ஒரு சிறு முகவுரையும் எழுதப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம், அருகியதொரு நூலை ஆராய்ச்சி செய்து வெளியிட்ட ஐயங்காரவர்கட்குப் பொதுவாகத் தமிழ் நாட்டாரும் சிறப்பாக ஜைனமக்களும் பெரிதும் கடமைப்பட்டவராவார். இப்பதிப்பின் விலை அணா எட்டு. இதனை—பண்டிதர் ஸ்ரீமாந். தி. வேங்கடராமையங்காரவர்கள், நிர்-27. கிருஷ்ணன்கோவிற்றெரு, ஜார்ஜ்டவுன், சென்னை"—என்னும் விலாசத்துக் கெழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ருதுவான பிராமணப்பெண்களின் விவாகம் சாஸ்திரீயமானது-என்பதைப்பற்றிய வியாசம்:—இத்தகைய பெயர்வாய்ந்த கிரந்தமொன்று ஆங்கிலத்தினின்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுச் சமீபத்தில் வெளிவந்துள்ளது. இந்நூலின் பெயரானே இஃதின்னவிஷயம் பற்றியதென்பது நன்கு விளங்கும். இது, சென்னை "ஹிந்துஸமாஜத்தார்" கேட்டுக்கொண்டவாறு, பரிசுக்காகச் சிலர் எழுதிய சிறந்த வியாசங்களின் ஸாராம்சங்களைத்திரட்டி, ஸ்ரீமாந். வி. எஸ். ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரியார் அவர்களால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டது. இதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துதவியோர், மதுரைப் "பிரமஞானசபை"த்தலைவரும், ஹைகோர்ட் வக்கீலுமாகிய ப்ரம்மஸ்ரீ ப. நாராயணையரவர்கள். இந்நூலைப்படிப்போர்க்கு விவாகவிஷயத்தைப்பற்றிய நுட்பமான தர்மங்கள்பலவும் பிரபலஆதாரங்களுடன் நன்குவிளங்குவதோடு, பிராசீனமேலோருடைய உயர்ந்த எண்ணங்கள் இத்தகையவென்பதும் பிறவும் வெள்ளிடை மலைபோல் வெளியாகும். இதன்கண் எடுத்தாளப்பட்ட பிரமாணங்கள் பெரும்பாலும் பழையதர்மசாஸ்திரங்களினின்றும் சூத்திரங்களினின்றுமே உதகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வியாசத்தைத் தமிழ்நாட்டு வைதிகபுரோகிதர்களும் பிறரும் பெற்றுப்படிப்பார்களாயின், நம்பெண்களின் விவாககாலத்தில் நேரும் பெருங்குறைபாடுகளிலே ஒருமாறுதல் உண்டாயினும் உண்டாகலாம். இவ்வுயர்ந்த வியாசத்தை நம்மவர் பொருட்டுத் தமிழ்ப்படுத்தி உபகரித்த ஐயரவர்கட்கு நாம்பெரிதும் நன்றிகூற வேண்டியவர்களாவோம். இப்புத்தகவிலை அணுநான்கே. வேண்டியோர் சென்னை, "ஜி. எ. நடேஜன் அண்டு கம்பெனி" யாரிடத்தும், ஷை ஐயரவர்களிடத்தும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ திலகர்சரித்திரம்.—இப்பெரியவரின் ஜீவிய சரித்திரத்தை நன்கெழுதி ஸ்ரீ: எம். வி. ஈசுவரர் என்பவர், 80-பக்கமுடைய சிறு புத்தகமாக சமீபத்தில் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இச்சிறுநூல் அவ்வுத்தமதேசாபிமானியின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை ஆதிமுதல் மிகநன்முக உணர்த்துகின்றது. இஃது, அன்னோருடைய உயர்ந்த குணாதிசயங்களை நம்மவர் அறிந்துமகிழ்தற்கு ஏற்ற கருவியென்பதில் தடையில்லை. இதன்விலை அணு 4. வேண்டியோர்,—"ஸ்ரீ எம். வி. ஈசுவரர், 45, பவழக்காரத்தெரு, சென்னை" என்னும் விலாசத்

தக்கெழுதிப் பெறுக. இதனுடன், இவர்களனுப்பிய ஸ்ரீ: வி. ஓ. சிதம்பரம்பிள்ளை சரிதமுங் கிடைக்கப்பெற்றேம். இதன் விலை அணா 2.

வாய்ப்பூட்டுச் சட்டமறுப்பு.—இப்பெயர்கொண்ட நூலொன்று சென்னைச் "சுதேசமித்திரன்" உதவியாசிரியர் ஸ்ரீ வில்வபதிசெட்டியாரவர்களால் வெளியிடப்பெற்றுளது. நம்தேசத்தில் உண்டான குழப்பங்காரணமாக, நம் ராஜாங்கத்தார், இத்தகைய சட்டமொன்றைச் சிலகாலத்துக்குமுன் செய்தபோது, டாக்டர்- ரஸவிகாரிகோஸ் அவர்களும், ஸ்ரீ கோபால கிருஷ்ணகோகலே அவர்களும் சட்டசபையில் அச்சட்டங்களை மறுத்துப்புரிந்த அற்புத உபந்நியாசங்களின் மொழிபெயர்ப்பே இந்நூல். இவர்களது அழகிய வாதங்களைச் செட்டியாரவர்கள் நன்கு மொழிபெயர்த்து மேற்குறித்த தேசாபிமானிகளிருவர்படத்துடன் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இராஜகீய ஞானத்தை நம்மவர் அடைந்துகொள்ளுதற்குரிய சிறந்த கருவிகளில், இதனையும் ஒன்றென்னலாம். இதன்விலை அணா 8. வேண்டியோர் ஷை செட்டியாரவர்கட் கெழுதிப்பெறுக.

பிரமஞானசங்கிரகம்:—இந்நூல், "தியாஸாபிகல்ஸொஸைடி" என வழங்கும் "பிரமஞான" சங்கத்தாரது கொள்கைகளைத் தெளிவாக விளக்கி, அச்சபையைச்சார்ந்த லேட்பீடர் (C. W. Ladbeater) துரையவர்களால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட நூலின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு. இது, பத்து அத்தியாயங்களாக வகுக்கப்பெற்று, பிரமஞானசங்கத்தினியல்பு, அதன் பொதுக் கொள்கைகள், தெய்வம், மானுடதத்துவம், புனர்ஜன்மம், மரணம், மனிதரின் சென்றகாலவருங்காலநிலைமை, காரணகாரியங்கள், பிரமஞானத்தின்பயன் முதலிய உயர்ந்த விஷயங்களைப்பற்றிய அச்சங்கத்தார் கொள்கைகளைச் சுருங்கவிளங்க உரைத்துச்செல்லுகின்றது. இந்நூலைப் படிப்பதினின்று, "தியாஸாபிகல்" சங்கத்தாரது தத்துவ ஆராய்ச்சியால் வெளிவந்திருப்பவைகளை நாம் ஒருபடியாக அறிந்துகொள்ளல் கூடும். இந்நூலை மொழிபெயர்த்தோர்—நாகபட்டணம், ஸ்ரீமத்-தி. சாம்பசிவஐயரவர்கள். இவர்கள் மொழிபெயர்க்குமாற்றல் மிகுதியுமுடையவர்களென்பதற்கு, இந்நூல் தக்க சான்றுபகர்கின்றது.

அரியதத்துவவிஷயங்களை, மிகத்தெளிவான இனிய நடையில் அமைத்திருக்கிறார்கள். இந்நூல்: நம்மவர் படித்து மகிழ்தற்குரியதென்றே நம்புகின்றோம்.

ஜன்மபூமி:—இது, ஸ்ரீ. சுப்பிரமணியபாரதியவர்களால், ஸ்ரீ பாரததேவிவிஷயமாகவும் பிறவினியவிஷயமாகவும் பலவிதமான கவிதைகளால் பாடப்பெற்ற ஒரு செய்யுட்டிரட்டு. இவர் வாக்குத் தமிழ்நாட்டார் பலரும்-பலமுறை அறிந்து சுவைத்ததேயாதலின் நாம் பலபடப்புனைதல் மிகையாம். முன்பு இவர் வெளியிட்ட செய்யுட்டிரட்டினும் அதிகமாகச் சில பகுதிகள் இதனிடைக் காணப்படுகின்றன. இந்நூலை, நம்மவர் மகிழ்வுடன் எதிர்கொள்வார்களென்பதில் ஐயமில்லை. இதன் சில பகுதிகளை, எம் நண்பர்கள்முன் படித்துவரும்போது, உள்ளபடியே அவை, உரோமஞ்சிலிர்க்க எம்மைப் பெரிதும் உருக்கிவிட்டன. இதன்விலை அணா-3.

மன்பதை யாற்றுப்படை:—இப்பெயர்கொண்ட தொருசிறுநூல் வேலூர், ஊர்ஹிஸ்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத். பு. க. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரவர்களால் இயற்றப்பட்டது. இது, "பள்ளிகொண்டையென்னும் உத்தர ஸ்ரீரங்கஸ்தலத்துத் திருமாலைவணங்கியுய்ந்தானொருவன், அங்ஙனம் வணங்கி உய்வுபெறாத மக்கட்பரப்பை, அப்பெருமானிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தலைக்" கூறுவது. இந்நூலின் சொன்னோக்குப்பொருணோக்கங்கள் நன்கமைந் தொளிர்தலோடு, இதன் ஆசிரியர் ஒருசிறந்த பத்திமானென்பதும் இந்நூலால் விளங்குகிறது. இந்நூலை, உரியகாலத்திற் பார்வையிட்டுக் குறிப்பெழுதமுடியாமனேர்ந்தமைக்கு விசனிக்கின்றேன்.

பத்திராசிரியர்.

—o—